ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 17 Poselství stínů.pdb

PDB Name: Vampýra - 17 Poselství stínů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

VAMPÝŘIN PŘÍBĚH

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, avšak procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda. V boji jí pomáhá symbiont.

Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt jakékoli podoby. Kdysi patřil Creanně a ta jej předala Lilith. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.

Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný Liliový kalich, upírskou nesvátost, bez které nemůže vzniknout žádný upírský dorost. Na Landruovi zřejmě spočívá nějaká vina - jaká, není dosud známo.

Virgil Codd - bývalý šéf policie v Sydney a služebná kreatura upírů, byl pomocí ovoce ze zahrady domu, kde Lilith procitla, navrácen svému lidskému bytí. Za to musí být Lilith k dispozici. Všichni ostatní pomocníci kromě Jeffa Warnera, "posla DOMU", přišli o život při wondjinovské krizi.

Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Lilith u ní nalezla útočiště. Časem Beth poznala Lilithinu pravou totožnost; navíc se do poloviční upírky - neboť je lesbického založení - zamilovala.

Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od pra-upírů - se stává stále citlivějším na světlo.

Po skončení boje se zmutovanými australskými stvořitelskými bytostmi, wondjiny, upadne Lilithin těžce poškozený symbiont do snu, který Lilith prožívá spolu s ním: Tak se dozvídá, že její matka Creanna byla z pověření někoho neznámého vychována sirnookou upírkou, zlodějkou Liliového kalichu. Dlouhou dobu spala s Landruem. Tehdy na rozkaz Neznámé (a za pomoci symbiontu) se Creanna dopustila vražedného útoku na Landrua, ten se však dokázal ubránit. O něco později se Creanna zamilovala do Skota Seana Lancastera a odstěhovala se s ním do Austrálie, aby tam porodila Lilith - což je jen další šachový tah oné Neznámé.

Když Lilith procitla ze svého snu, stojí ona - a celé Sydney - tváří v tvář novému nebezpečí. Jeden ze zlých wondjinů infikoval před svojí smrtí tasmánského ďábla - zvíře podobné veliké kryse - strašlivou nakažlivou chorobou: jakousi magickou obdobou moru, která se rychle šíří! Nemocnice jsou brzy přeplněné; veškeré pokusy o zastavení moru jsou marné. Jeden infikovaný muž vodí jako krysař tasmánskému ďáblu stále nové krysy, které šíří nákazu dál, kromě jiného zamoří i městský vodovod.

Také Lilith byla pokousána a ztratila nad sebou krátkodobě kontrolu, záhy se však dostává pod vliv cizí magie, kterému nedokáže odolat. Zlý wondjina, vtělený do tasmánského ďábla, totiž poznal v Lilith tu, která mu přivodila smrt a pomocí infekce ji vláká do městské kanalizace, kde se Lilith sama spoutá. Nakonec padnou morové nákaze za oběť i Beth a její redakční kolega Moskowitz. Dostanou se rovněž do podzemí, kde mají být zabiti před Lilithinýma očima. Tu se objeví Virgil Codd, jenž po svém návratu k lidskému bytí je Lilith určen za pomocníka. DŮM ho vysílá - a to doslova v poslední vteřině! Vytrhne mutantovi srdce z těla, a tak jej zabije.

Nemocní se okamžitě uzdravují, zdá se, že pohroma je zažehnána. Avšak mor zanechává v lidech zákeřné dědictví...

Adrian Doyle

Poselství stínů

Byl poutník staletími. Hledač. Proklatec.

Jeho oči viděly přicházet a zanikat civilizace. Ti, k nimž patřil on, si vždycky dokázali vytvářet perfektní mimikry. Tvář Země se proměňovala - ale role lovců a obětí zůstávaly stále stejně rozdělené.

Až do onoho dne, kdy byl ukraden Kalich. Do dne, od něhož už žádný zmařený upírský život nemohl být nahrazen novým. Nikdo nenastupoval na místo těch, kdo odešli. A to už celých dvě stě šedesát sedm let. Právě tak dlouho, jako trvalo i prokletí hledače kalichu...

Minulost

Muž v černém vstoupil do umrlčí komory.

Puch, který jej udeřil do nosu, byl takřka nesnesitelný. Mnohé mrtvoly ve tmě světélkovaly, protože při rozkladu se uvolňoval fosforeskující plyn.

Zatímco se Landru rozhlížel kolem sebe, na prst dlouhá jizva ve tvaru kříže, kterou měl na tváři, mu počala cukat.

Ignoroval to. Vyhledal shromaždiště sydneyských upírů a bez problémů aktivizoval "ukazatel cesty", který tu klan zanechal před opuštěním tohoto úkrytu. Nyní Landru věděl, kde je má hledat, když bude potřebovat.

Doba, kdy nebyl v Sydney, pro něho byla jen několika okamžiky.

V jeho jemném, a přece jakýmsi podlým rysem ovládaném obličeji se nepohnul ani sval, když si v paměti oživoval události těch "několika okamžiků". V Indii se u Tanora zdržel déle, než zamýšlel. A nyní se chtěl přesvědčit, jestli ty věci, které tam tak nákladně a pečlivě připravoval, mají vůbec nějaký smysl.

"Morlo...?" zavolal do zející tlamy labyrintu, počínajícího přímo za horou mrtvol. "Morlo, drahoušku, jsi tam?"

Neodpovídala a ani žádné jiné zvuky nebylo slyšet. Energicky obešel mrtvoly obětí, které navzdory různému stupni rozkladu měly všechny jeden společný znak: měly zlomený vaz. Tak upíři zabraňovali tomu, aby upírská nákaza z jejich obětí neudělala služebné kreatury.

O nekontrolované rozšiřování počtu nemrtvých služebníků neměl nikdo zájem - nejméně pak upíři samotní. Také služebné kreatury potřebují totiž lidskou krev k udržování svojí truchlivé existence, a tato tekutina je příliš cenná, než aby se jí plýtvalo pro příliš mnoho nižších kreatur.

Landru vstoupil do podzemního labyrintu různě rozvětvených chodeb, které kdysi v dobách, než byl tento hřbitov odsvěcen, vedly ke každému jednotlivému hrobu.

Z čehož se dalo usuzovat, že místa posledního odpočinku byla všechna vyloupena.

Morlou.

V poslední době pak byla odkázána na to, co jí upíři nechali - a nežila si špatně.

Upíři většinou pohrdají podobnými bytostmi, jako je Morla, přesto jich však využívají jako levných odklízečů "odpadků". Oproti tomu Landru shledával Morlu a další jejího druhu nejen užitečnými, nýbrž i docela roztomilými.

Znovu a znovu volal jméno ghuly, které svěřil Lancasterovu lebku. Svědomitě nahlížel do každého, i nejodlehlejšího kouta chodeb.

Ghulové jsou skuteční mistři v budování chodeb. Nejenže je vykopávají, nýbrž navíc napouštějí stěny sekretem ze svého těla, jenž v hnilobném vzduchu rychle zasychá v tvrdou slupku, takže chodby jsou pak zcela bezpečné.

Pro ghula.

Každý jiný, kdo by se sem odvážil, musel počítat s tím, že tu narazí právě na tuto bestii s poněkud dlouhým vedením, avšak s velkou chutí na všechno živé...

Ale ani v Morlině doupěti Landru, požíračku mrtvol nenašel. A přece vypadalo těch pár stop nazelenalého slizu, které zde našel, úplně čerstvě. Navíc jeho zbystřené smysly jako by pociťovaly přítomnost něčeho, co nebylo vidět.

"Morlo...? Co je to za schovávanou? Nebudu ti zazlívat, ani jestlis mě zradila. Pojď sem, ukaž se!"

Mluvil na ni jako na psího mazlíčka.

Ale Morla pro něho nebyla nic míň než právě to.

Vtom sebou Landru trhnul, když se náhle ozval jakýsi rámus a země se zachvěla. Na chvíli zůstal bez hnutí stát, pak se rozběhl přímou cestou ven z Morlina doupěte. Navzdory spletitosti chodeb neměl žádné problémy s orientací. Jeho zrak dokázal využít i minimálního množství světla. Jako by běžel slabě osvětlenou chodbou...

...až do chvíle, kdy už nebylo běžet kam. K místu, kde se prolomil strop a chodba byla beznadějně zatarasena!

Landru lačně zhluboka dýchal. Zakazoval si propadat panice. Nebyl ani důvod. Stále ještě existovalo dost jiných cest, které měl dobře uloženy v paměti, a jimiž by se dostal do podzemní katedrály, kterou upíři opustili.

Změřil si překážku nedůvěřivým pohledem, potom zamířil k nejbližší křižovatce a pustil se takřka paralelně probíhající chodbou.

Nedostal se daleko. Země se znovu otřásla a tentokrát se strop zřítil tak blízko, že jej tlaková vlna zasypala množstvím zvednutého prachu. Kašlaje čekal, až se zvířený prach znovu usadí. Pak uviděl, že také zde by byl každý pokus o odstranění překážky marný. Dokonce ani magie mu tady nebyla nic platná.

Teď už Landru vážně pochyboval, že by mohlo jít o náhodu.

"Morlo?" vykřikl. "Morlo, co to děláš? Jsem tvůj přítel... Vždyť mě znáš!"

Vložil do svých vět sugesci, třebaže dobře věděl, že ghulové jsou vůči ní odolní. Když se nedočkal žádné odpovědi, došlo mu, jak může být osudné spoléhat se na štěstí, které při něm stálo po dlouhé věky. Jako by právě tady a teď se nacházely hranice jeho štěstí. Lépe spoléhat se na vlastní schopnosti.

Nemohlo uškodit dát se co nejrychleji na útěk a přece jen zkusit zapojit i magii.

V běhu se předklonil a proměnil se v stříbřitě šedého vlka. Přičemž získal současně i vlčí rychlost a instinkty, jakož i jeho schopnost vidění. Chodby, kterými se Landru hnal, nabyly takřka surrealistické podoby. Cítil i to nejmenší

teplotní vychýlení, podobně jako infračervená kamera.

Znalost labyrintu zůstala uchována Landruovi i v jeho vlčím mozku.

Když nad ním počal strop ztrácet stabilitu, když první hrudky dopadly "vlkovi" na záda, stál náhle Landru před volbou, zdali všechno riskovat a pokračovat dál touto cestou s nadějí, že snad ještě stihne proběhnout, než ho to tu zasype - anebo se obrátit a dostat se do bezpečí před hroutícími se tunami země.

Rozhodl se pro riskantnější variantu.

Věděl, že i jeho pověstně rychlý krok mu teď bude na nic, jestli na okamžik zaváhá.

Pod krupobitím štěrku a písku pádil stále kupředu. Zbytek hroutící se masy ho ještě zasáhl s takovou prudkostí, že by mu jistě přiskřípl zadní běhy, kdyby se nezachránil další rychlou proměnou v mnohem menší zvíře, netopýra.

Bez zaváhání pokračoval v útěku, máchaje koženými blanitými křídly. Ultravysoké zvuky vylétly z jeho polootevřené tlamičky a jako ozvěna se k němu odraženy vrátily. Bez obtíží se okamžitě přeorientoval na nový způsob vidění.

Avšak i v letu cítil chvění, probíhající celým prostorem pod hřbitovem. Tentokrát se chodba zavalila těsně před místem, kde se nacházel průchod do umrlčí komory.

Zase se Landru musel smířit s tím, že je polapen.

Uvězněn v části chodby, jejíž oba konce byly beznadějně zataraseny, že by ani myš nenalezla únik!

Téměř elegantně zbrzdil svůj let a navrátil se zpět do lidské podoby. Tatáž magie, která mu umožňovala bytostnou proměnu, mu stvořila i jeho oděv.

Landru zaklel.

Prach se vznášel ve vzduchu jako mlha.

"Zatraceně, Morlo! Nech toho blbnutí! Ukaž se!"

Co se vlastně stalo, že si ghula - nikdo jiný nemohl být za tuto sérii závalů zodpovědný - s ním takto šíleně pohrává?

Byla zde snad Lilith, aby si odnesla horalovu hlavu?

To by byla její smrt - ale nikterak to nevysvětlovalo Morlinu agresivitu vůči němu, Landruovi. Souhlasila s tím, že bude opatrovat hlavu toho muže, kterého Landru vlastní rukou sťal před šestašedesáti lety. A vůbec neměla tušení, že ta hlava je vlastně bomba.

Co když bomba explodovala?

Co když exploze Lilith roztrhala a Morla mu má teď za zlé, že i ona při tom byla ohrožena...?

Jak malicherné!

Vůbec se to nehodilo k té zeleně zahleněné nestvůře, již si Landru ze srdce oblíbil.

Stál a vyčkával. Částečky prachu se pomalu usazovaly a Landru horečnatě přemýšlel, co bude dělat, jestli se Morla nevzpamatuje. Jestli ho tu nechá zahynout žízní...

Přinutil se ke klidu.

Ticho jej bolelo v uších, ale snažil se toho nedbat.

"Odkdy jsou ghulové zbabělí?" vykřikl náhle co nejhlasitěji, aby ho nahluchlá ukrytá protivnice zaslechla.

Ghulové jsou vždycky zbabělí. Všichni ghulové. Proto si nejraději dopřávají potravu, která se už nemůže bránit.

Kdesi ve směru k podzemní katedrále počala na zem opadávat zkornatělá zemina. Jen trošičku.

Landru nedal vůbec znát, že si toho všiml. A přece se soustředil zvláště na tento bod na stropě.

Avšak žádný ghul neslyší rád, že je zbabělý...!

"Ať ti tvé žrádlo zaskočí v krku, zbabělá Morlo!" zvolal - a podivil se, že další citelná reakce přišla z opačného konce uzavřené chodby. Také tam se oddrolilo trošku písku.

Landru znal obratnost Morlina zdánlivě neohraného těla. Avšak právě předvedená hbitost překonávala všechna jeho očekávání.

Na okamžik zavřel oči.

Vdechl ticho, které jej obklopovalo - a náhle zaslechl v tom tichu sotva slyšitelný šramot.

Se zavřenými víčky lokalizoval místo, odkud přicházel.

Nacházelo se právě nad ním!

V příštím okamžiku se prolomil tenký zkornatělý povrch chodby a objevilo se to, na co Landru celou dobu čekal - a přece něco jiného.

Jeho protivník byl nevýslovně ohavný, jen vzdáleně podobný člověku či upírovi, měl taky dvě nohy, dvě paže a hlavu.

Tím ale každá "podoba" končila.

Landru právě tak ještě stihl učinit výpad, aby se vyhnul dopadajícímu, podivně beztvarému tělu. Rozpláclo se mu přímo u nohou a přijalo tento svůj neúspěch jen pramálo sportovně. Plná nenávisti pokusila se příšera dosáhnout na Landrua. Kašovitě rozteklý obličej se nekontrolovaně houpal sem tam. Široká tlama bez rtů vyprskla a zařvala na Landrua jako parní stroj roztržený přetlakem. Landru takřka očekával, že z tlamy vyšlehne ohnivý meč.

To ale tato zelenavě se lesknoucí bytost - byla to bezpochyby ghula, třebaže ne Morla - nedokázala. Protože...

Náhle se Landruův myšlenkový řetězec přetrhl, protože zeshora seskočilo druhé, stejně houbovité a vlhce mokvající tělo, dopadlo na něho a pohřbilo pod sebou celou jeho horní polovinu těla.

Tvrdě dopadl na zem. Najednou se nemohl nadechnout. Namísto toho měl ústa plná jakési hmoty, která nejenže odporně vypadala, ale také odporná byla. S kašlem a odplivováním zabořil obě ruce až po lokty do těstovité, pórovité tkáně ghulina těla, které na něho dolehlo jako smrtící milenka. Třebaže byl vlastně silnější než požíračka mrtvol, cítil její neúprosnou snahu přemoci ho. Běsnila jako šílená a svými prackami, drsnými, jako by byly z hrubých kamenů, mu působila hluboká zranění.

Landru neviděl žádnou jinou možnost, než další proměnu. Vzápětí zaťal své zahnuté drápy, ostré jako meče, do těla

své soupeřky, přičemž mu její ohlušující řev signalizoval, že je na správné cestě.

Ghuliných sil prudce ubývalo. Landru natáhl nohy a katapultoval její těžké, poddajné tělo od sebe jako neživý pytel, naplněný nějakou hustou tekutinou.

Ghula s tupým úderem narazila proti stěně chodby. Sirně žluté oči obludy strnuly. Z tlamy jí tekla krev, smíšená s žaludečními šťávami a kolem se počal šířit smrad ještě hnusnější, než ten, co byl v umrlčí komoře.

Landruovi nebyla dopřána ani chvilka na oddech.

Dávno už věděl, že proti vší logice má co dělat s více než jedním protivníkem. A především ne s Morlou.

Neměl však žádný čas přemýšlet o jejím osudu.

Další útočník se právě přibližoval, a když se Landru krátce podíval ke stropu, nevěřil svým očím, neboť tam zahlédl ještě třetí ghulu...

"Při Caneovi!" zaklel - a tentokrát se rozhodl udělat s tím krátký proces.

Viděl svého protivníka, proto mohl použít zbraň, kterou jindy používal k ukojení svých choutek. Natáhl paže před sebe otevřenými dlaněmi nahoru. V příští chvíli vznikla magická replika ztraceného Liliového kalichu - a vzápětí se útočící druhá ghula zarazila uprostřed pohybu. Její řev byl ještě mnohokrát děsivější než řev její družky. Z více než desítky ran současně jí vytryskla krev, jež měla podobnou barvu jako sliz, pokrývající celé její neohrabané tělo.

Landruova neviditelná čepel však nemilosrdně zasazovala do zhrouceného těla jednu ránu za druhou, zatímco oči němě žebraly o slitování.

Landru však neměl na nějaké milosrdenství ani pomyšlení. Rozhodně ne po tom zákeřném přepadení, které mu připravily.

A zatímco se jeho druhá oběť ještě škubala a chroptěla, proměnil se Landru opět v netopýra a proletěl jednou z děr ve stropě, odkud ta sběř přišla.

Nyní již měl jistotu, s kým měl co do činění.

A z tohoto poznání se zrodila potřeba dalších činů. Třetí ghula si zřejmě vzala poučení ze záhuby dvou předchozích. Proto se raději vzdala dalšího přímého útoku. Ale jestliže ji napadne zatarasit neprodyšně i ostatní chodby, nepomůže Landruovi ani to nejlepší taktizování na světě. A pak pod odsvěceným hřbitovem pomalu shnije, bez vyhlídky na nejmenší kapičku dobré krve...!

Tak daleko to rozhodně nehodlal nechat dojít.

Tato chodba nahoře byla čerstvě vyhrabaná a také podstatně užší, než dosud vyhloubený labyrint. Ghula, která byla před ním na útěku, hrabala vleže na břichu jako krtek, a když svého nepřítele ucítila za sebou, počala vyhrabávanou zeminu házet prudce za sebe.

Landru zrychlil let a nenechal se odradit ani hroudami, které jej zasáhly. Se vší rozhodností, kterou mu diktoval pud sebezáchovy, se zezadu zavrtal do těla třetí ghuly.

Přitom se pokoušel najít rovnováhu mezi absolutně nezbytným zraněním a další pohyblivostí své oběti.

Nemohl si dovolit zabít ji - ještě ne. Chtěl se nejprve zcela ujistit, že už žádné další chodby nepropadnou ghulině ničivé mánii.

Ani teď nevěděl, co to do nich vjelo.

Artikulační schopnosti ghulů jsou mizivě malé, třebaže rozumějí tomu, co se jim - dostatečně hlasitě - řekne...

Landru se zbavil své okřídlené podoby a zezadu uchopil bezvlasou lebku, která náhle strnula.

"Nechceš zemřít - že ne?" vykřikl. "Nechceš skončit jako ty druhé... Tak dělej, co ti řeknu! Udělej všechno bez zdráhání, nebo ti to tvoje hnusné tělo rozřežu na tisíc kousíčků!"

Ghula pořád ještě stála nehybně, jako by byla paralyzována.

"Dones mě zpátky ke komoře, kde si uchováváte ‚zásoby', které si nezasloužíte! Pospěš si, než začnu litovat své dobroty!"

Těžce rozhýbala své kašovité tělo, ne o moc vyšší než Landru, avšak dvakrát tak široké.

Několik minut vlekla upíra za sebou provizorně vyhloubenými chodbami, až nakonec znovu prorazila podlahu a přistála přímo před vchodem do umrlčí komory.

Její měkké tělo zachytilo Landruův pád. Předstírala mrtvou, jako by ji to mohlo uchránit před skutečnou smrtí.

Landru nemilosrdně provedl to, co mu radily jeho bohaté zkušenosti: nikdy nenechávat poraženého protivníka naživu - neboť každý jednoho dne nabude přání vykonat pomstu. I kdyby to bylo naprosto beznadějné!

Zabil ji rychle. Neviditelná čepel oddělila bezvlasou hlavu čistě od trupu. Tiché zachroptění smrdutého dechu umlklo skoro okamžitě.

Landru opustil bez prodlení studnici nesnesitelného zápachu a vrátil se zpátky do města, kde právě nyní vrcholila wondjinovská krize. Všude planuly fanály cizorodé, fascinující magie.

Landru se tím nemínil nikterak zabývat. Měl v úmyslu výhradně jenom vystopovat Lilith Edenovou, protože tušil, že přežila výbuch magické bomby.

Nenávist, se kterou se setkal v labyrintu, mohla znamenat jedině to, že Morla se stala obětí bomby. Ať už spolu s Lilith, nebo bez ní. Ghula pak po sobě zanechala tu havěť, která Landrua jen o vlásek div nepřipravila o život.

Morliny zlobivé děti...

Později...

Jmenovala se Herma a její dráždivý vzhled probouzel Landruovu temnou žádostivost.

Její zevnějšek zahrnoval rudé kožené oblečení - bundu a kalhoty - holínky až ke kolenům se zvonícími ostruhami,

kšiltovku, posunutou do čela - rovněž z měkké poddajné kůže a bílé, superpřiléhavé, nad pupkem končící tričko.

Zlatý kroužek, kterým měla propíchnutý pupek, neměl jinou funkci než přitáhnout pohled. Samotný pupek - pozůstatek z dětství, které (jako všichni upíři) započala jako člověk, - uprostřed jejího malého, a přece něžně vyklenutého bříška, působil velice vzrušujícím způsobem.

Další Landruovy sympatie jí zajistily nakratičko ostříhané vlasy, viditelné alespoň po okrajích pod její pokrývkou hlavy. Její oči byly temná, ztuhlá láva, ústa měla poněkud úzké rty, což bylo však zanedbatelné. Obočí neměla žádné, snad si je sama vytrhala. V levé straně nosu měla briliant.

Na levém rameni jí jako "živá ozdoba" seděla krysa se zlatým kroužkem kolem krku - tváří v tvář právě se rozmáhající krysí hysterii víc než odvážná okrasa.

Landru si na upírku počíhal v bezprostřední blízkosti nového shromaždiště klanu.

Když vystoupil zpoza stromů a zastoupil jí cestu, zkřivila jí obličej kolem úst, kromě překvapení, také jistá morbidní žádostivost. Poznala ho okamžitě. Už jenom ta křížová jizva jej činila nezaměnitelným. Ale i bez tohoto "suvenýru" po jakémsi příliš velkém horlivci by Landru zaujímal mezi upíry zvláštní postavení, což cítil naprosto neklamně každý příslušník jeho plemene.

"Vrátil ses," řekla Henna a okamžitě se jí vybavilo i Landruovo jméno. "Mnozí budou mít radost, mnozí ne..."

Landru naslouchal zvuku jejího zastřeného hlasu. Četl v něm jeho nejjemnější odstíny, díky čemuž postřehl, že Hennin rozum je zakalen pocitem euforie. A nemělo to co dělat pouze s Landruovým nečekaným objevením.

"Kdo by neměl mít radost?" zeptal se. Jeho tvář se pohybovala tak blízko její, až se mu zdálo, že vidí v jejích pootevřených ústech jazyk, chvějící se zjevnou touhou.

Landru se pásl na jejím nezvládaném vzrušení.

Oči krysy se žárlivě zablýskly. A přece se neodvážila ani prsknout.

"Hora," řekla Henna. Pohledem mu klouzala po kůži. Po každém póru jeho obličeje. Po té drsné rudé jizvě. Netušila, že Landru ještě vědomě své erotické charisma zesiluje, aby ji učinil poddajnou.

"Hora je mrtev," řekl, aniž by na chvíli polevil ve svém úsilí.

"To je jeho nástupce," odpověděla hrdelním hlasem. " ‚Nový' Hora. Dřív se jmenoval Herak. Považoval za dobrý nápad vyšňořit se cizím peřím. Klan ho uznal za tvojí nepřítomnosti."

"Ty taky, Henno?"

"Já taky."

"Nevzpomínám si na něho. Kde se schovával při mojí poslední návštěvě?"

Henna ohrnula rty. Jazyk jí po nich tančil jako derviš a vlhčil je. "To se ho musíš zeptat sám."

"Někdy jindy. Nemám v úmyslu se vměšovat do vašich záležitostí. Jinak bych tu teď před tebou nestál."

"Co to znamená?"

"Nechtěl bych, Henno, aby se klan dozvěděl o mém návratu."

"Tvá důvěra je mi poctou."

"Znám tě moc málo, než abych ti mohl příliš důvěřovat," odpověděl. "Ale vyplatí se ti nezklamat mě, protože říkám ti, jestli mě zklameš, určitě si tě najdu a zabiju tě..."

Bez pohnutí na něho zírala. V němé hrůze.

Pak přešla v nervózní chichotání.

"Ale Kodex...," namítla.

Jediným pohledem ji umlčel. Pochopila. Přikývla. Zvedla ruku a pohladila ho po jizvě na tváři. "Chtěla bych zabořit své zuby...! Je to špatné? Je to ode mě zlé...?"

"Velmi špatné a velmi zlé," odpověděl. "Uvidíme, co se dá dělat. Co to s tebou je? Připadáš mi trochu... opilá. Byla jsi právě zabíjet a sát?"

Přikývla. S velkou horlivostí. Jako by jí za očima vyšla dvě temná slunce. Panenky se roztáhly téměř přes celé duhovky. "Báječně jsem si užila. Pití. Ale nezabila jsem."

Landru na ni tázavě pohlédl.

"Chovám si celou bandu chlapců," usmála se rozmařile. "Bydlí dole na pláži. Každou noc pořádají mejdany. A já slavím s nimi. Ani nezpozorují, že se stávají mými obětmi. Berou si takové nějaké zvláštní pilulky. K tomu pijí strašné množství alkoholu. Poslouchám jejich fantazírování, s některými spím, a když saju jejich krev, je to úplně jiné než u všech, které jsme měla předtím. Sama cítím takovou lehkost, že bych protančila s divokou rozkoší celou noc. Vím, že je jednou budu muset zabít. Mají v sobě už nákazu. Ale oddaluji to..."

Landru na ni zamyšleně hleděl. "Jsi buď velice odvážná, nebo velice naivní, jestliže se mi s tím svěřuješ."

Její oči zaplanuly ještě silněji. "Chceš mě potrestat? Jako Hekadu?" Oběma rukama si vjela pod čepici a sundala si ji. "Prosím, udělej to! Nenávidím svoje vlasy. Ale pořád mi rostou."

"Ty šílíš."

"Po tobě. Byla jsem ztracená od první chvíle, kdy jsem tě uviděla." Vzdychla si. Třásla se. "Dostávám orgasmus, už když s tebou jenom mluvím. Vím, že tvými favoritkami jsou ženy bez vlasů. Proto si je holím. Všude. Nikdy sis mě při svých návštěvách nevšiml, ale já jsem vždycky doufala, že se to jednoho dne změní a..."

"A co?"

Vrhla na něho mlčky zbožný pohled. Četl v něm nepředstíranou vášeň, a to mu lichotilo.

"Líbíš se mi," připustil. "Ale teď zrovna nemám žádnou potřebu sbližování."

"To nevadí," řekla. "Já počkám."

Přikývl, zaražen jejím chováním. "Prozatím mi můžeš pomoci jinak.

"Jak?"

Řekl jí to.

"Ve městě se dějí znepokojivé věci," odpověděla pohotově. "Upíři zabíjejí sebe samé. Lidé napadají jeden druhého. Nad městem září podivná světla. Vycházejí z výtvorů prapůvodních obyvatel. Jeden z prvních rozkazů toho nového Hory byl, že poslal služebné kreatury k těm fanálům. Žádný z nich se nevrátil - avšak my všichni jsme pocítili impulsy smrti."

A pokračovala dál zevrubnou zprávou o dalších událostech. Landru jí naslouchal a současně spekuloval o souvislostech, o kterých předpokládal, že o nich nemá Henna nejmenší potuchy.

"Vyskytly se také nějaké impulsy smrti služebných kreatur, které se nedají vysvětlit tímto způsobem? Impulsy dřívějšího data? Zemřeli nějací upíři za nevyjasněných okolností?"

Navzdory jejímu vzrušení se zdálo, že má Henna úžasně bystrou inteligenci. "Mluvíš teď o tom bastardovi?"

Přikývl. "Mluvím o Lilith Edenové."

"V tuto chvíli o ní nikdo nemluví. Od tvého odchodu ji nikdo neviděl a navíc naše existence je ohrožena i bez ní... Můžeš nám proti tomu nějak pomoci?"

"Proti té cizí magii? Ne. To ať si vyřídí Hora sám. To je jeho křest ohněm. A jestli podlehne, věděl bych o vhodné nástupkyni..." Jeho studený úsměv svědčil o tom, že to myslí vážně. Natažený ukazovák jí vložil do úst a pohrával si chvíli s jejím hbitým jazykem. "Dám o sobě vědět, až po tobě zatoužím."

Tiše zasténala. "Plná nedočkavosti čekám."

"Kde bych tě nejspíš našel?"

Ukázala za sebe. "Na pláži. Jsem tam stále pozdě do noci. Jdi za tou nejnevázanější zábavou. Náš oheň vábí nastávající příliv - snad ti posvítí na cestu za mnou. Tabule je bohatě prostřená. Na tvoji počest obětuji tolik, že budeš nasycen na celý týden."

"Jsou mezi nimi i dívky?"

"Panny ne, to si můžeš domyslet."

"Mně stačí panenský vzhled."

"To ti mohu slíbit - jestliže přitom nezapomeneš na mě! Brzy na shledanou..."

"Brzy na shledanou," přislíbil Landru a dodal: "Měli bychom si domluvit nějaké znamení, abys v kteroukoli chvíli věděla, že tě potřebuji."

Oči jí zaplanuly. "Áááno!" vydechla zastřeně. "Jaké?"

Ukázal na její krysu. "Už jsi okusila její krev?"

Henna zavrtěla hlavou. "Je to jenom můj mazlíček."

"Vysaj ji a pak mi ji dej... Anebo žádám přespříliš?"

Odpověděla se zavrtěním hlavou: "Jen mi řekni proč."

"Abys jí předala nákazu."

"Krysa jako kreatura...? Na co? Ona..."

"Nechme toho, je-li ti to zatěžko. Ale já neznám žádnou rychlejší metodu, jak tě kdykoli dosáhnout na zavolání, dokud budu ve městě."

Konečně pochopila a učinila, jak jí poradil.

Pak se rozloučili.

Když ji Landru za ranního mlžného rozednívání opouštěl, stále ještě s konečnou platností nevěděl, přežila-li Lilith Edenová vražedný útok nebo ne. Tušil jen, že z Nepálu se s největší pravděpodobností vrátila.

Tak jako lovec ví, že lovená zvěř je jen raněná, nikoli však mrtvá...

Paddington Street 333

Třebaže slunce stálo vysoko v zenitu a ještě zbývalo mnoho času, než klesne za horizont, nad pozemkem se vznášel soumrak. Soumrak a omamná fantomatická vůně nepřítomné vegetace.

Landru setrval venku za branou.

Opět si na okamžik vyvolal v mysli indické intermezzo. Sydney by potřebovalo vůdce Tanorových kvalit. Už starý Hora měl sklon vyhřívat se na výsluní příliš dávných činů a úspěchů. Lilithino procitnutí pak náhle jeho netečnost ukončilo. Ovšem jiným způsobem, než by bylo záhodno. Hora zaplatil životem, jenž mu byl kdysi darován Kalichem.

Landru věřil, že se Hora za to škvaří ve stejném pekle, které hrozí i jemu, pokud brzy nevypátrá nesvátost svého plemene.

Hrozilo tu sotva odhadnutelné nebezpečí. Landru o tom hovořil s Tanorem: stále přibývalo znamení přibližující se katastrofy. Uloupení Liliového kalichu uvolnilo lavinu. Jeho ztráta zřejmě nezpůsobovala jen ztrátu možnosti stvoření dalšího, bezpodmínečně potřebného dorostu. Zdálo se rovněž, že jeho ztráta má zhoubný vliv na již existující upíry!

Na sobě to Landru cítil jen nepatrně: to byl onen sklon k lhostejnosti, ona nafoukanost, jež mentálně oslabuje a vede k podceňování skutečné váhy nebezpečí!

Ale on s tím aspoň bojuje. Cítil úbytek opatrnosti, obezřetnosti a dokonce i oné pro upíry vždycky typické divoké odhodlanosti, která je po tisíciletí činila nekorunovanými pány této planety!

Dodatečně ani Landru nevylučoval, že právě tento deficit je odpovědný za to, že mu Lilith Edenová při jejich první přímé konfrontaci unikla. Později, při jejich druhém a zatím posledním setkání v Himálaji bylo pak naprosto nezbytné, aby ji ušetřil. Tváří v tvář KRVAVÉ BIBLI a mocnostem, které toto dílo uchovávaly, nebylo místo pro nějaké osobní nepřátelství. A potom... Ve zničeném chrámu nenašel Landru nejmenší památku po Lilith. Přesto věřil, že přežila, stejně

jako on.

Zbytek svého indického pobytu investoval do budoucnosti.

Lilith mu už nyní byla v mnohém rovnou protivnicí. A vlastnila živoucí zbraň, kterou proti němu už jedenkrát použila její matka...!

S odstupem více než dvou staletí, která od útoku oné bytosti uplynula, si Landru často kladl otázku, co se ho to vlastně pokoušelo pohltit. Odpověď nikdy nenašel - s podobným chameleonem, jako byla ta věc, která v jedné vteřině byla ještě oděvem, aby se v druhé změnila v bestii, se nikdy předtím ani později nesetkal!

Už jenom ta "věc" samotná stála za to dostat Lilith. Jistě by se vyplatilo vzít jí to a zjistit, jestli by se to nedalo zkrotit pro jeho potřeby. I když to bylo spojeno s rizikem, že bude opět napaden. Landru se nebál. Už jednou se ubránil, třebaže překvapení stálo na straně té "věci". Nyní již věděl, s čím může počítat a bude tedy schopen kdykoli to přemoci. O tom byl přesvědčen.

Ne, Lilith by se nemohla v přímém boji spoléhat jen na tohoto svého spojence. Učinila by stejnou zkušenost jako ta děvka Creanna, která se dokázala zachránit jen bídným útěkem a ještě bídnější hrou na schovávanou. Dokud nevytvořila zde tuto kolébku a neporodila.

Děvka! pomyslil si Landru. Nikdy Creanně neodpustil, jak ho pokořila a podvedla. Hledal ji všude - mnohokrát mu unikla jen o vlásek.

Avšak Landrua nezajímala na Lilith jenom ta "věc" - také ona sama podněcovala jeho fantazii.

Nikdy nezapomněl, co ke Creanně během jejich společných let vždycky cítil, avšak tenkrát to ještě nedokázal jasně artikulovat: Creanna byla tak mladá - vyzařovalo z ní něco jiného, než z kteréhokoli jiného upíra, kterého kdy Landru potkal. Konečně právě tato dráždivá neznámost jej vedla k tomu, že ji učinil svojí společnicí. Ale po jejím vražedném pokusu jako by mu spadly šupiny z očí: dost možná, že Creanna sama byla stopou ke zmizelému Kalichu. A jestliže dnes již nemohl získat ji, jelikož zemřela při porodu své živé dcery, jak velí ZÁKON, stále ještě tu byla Lilith.

Dítě, které vyrostlo v Sydney za nepřekonatelnými zdmi. Zplozená aktem lásky těch, kteří se nesměli milovat - a zcela bez pomoci Liliového kalichu...

Anebo ne tak zcela? Byl kalich už tenkrát zneužíván svým zlodějem? Hledala ho Lilith jenom proto, neboť ještě* neprohlédla, že jej už dávno vlastní?

Landru to tak docela nevylučoval.

Skrze mřížovou bránu hleděl upřeně na nehostinnou pustinu, kde nerostlo ani stéblo trávy, kde však v příšeří někdejší zahrady tušil jakýsi pohyb. Fantomatické rostliny, tiše se pohybující ve větru...

Landru opět vdechl vůni bylin, které - jak mu pověděla Henna - přisluhovači upírů odvezli. Landru tu cizokrajnou vegetaci viděl na vlastní oči. Byla pryč, zmizela, ale její omamující spory jako by stále ještě tančily ve vzduchu. Cítil nepřátelskost zdejšího přítmí a cítil také nemilosrdnou moc, ukrývající se v útrobách země.

Jenom nevěděl, kdo tuto moc představuje.

Jen Lilith byla klíčem k tomuto tajemství. Bylo by hloupé jednoduše ji zabít. Čím déle měl čas o tom přemýšlet, tím logičtější se mu zdálo Lilith využít.

Aby získal ty měnivé šaty!

Aby našel ukradený Kalich!

A aby odhalil moc, která usilovala Starému plemeni o existenci!

Rozhodně obešel celý pozemek a, všude zanechal své magické pečeti...

Přítomnost

Chci, aby odešla...!

Beth MacKinseyová z postele upírala pohled na dveře. Za nimi stáli Lilith Edenová, poloviční upírka, a Virgil Codd, bývalý polda a ... bývalá kreatura.

Od chvíle, kdy se Codd znenadání objevil u ní v ložnici, Beth už nezamhouřila oka. Tento obraz spolu se scénami, které se odehrály předtím v městské kanalizaci, se jí neustále míhaly představami.

Reportérka seděla na posteli s nohama přitaženýma k tělu, zády opřená o zeď. Zpočátku ještě slyšela tiché hlasy, aniž by však rozuměla, o čem se Lilith s Coddem baví. Potom se rozhostilo ticho.

Nůž, se kterým Coddovi hrozila, ležel vedle ní. Lustr poléval její kůži světlem, jež ji činilo bledou - takřka průsvitnou.

Také Lilith byla bledá. Tak bledá a tak nádherná. A přesto se Beth stahoval žaludek, ba ještě víc, když si vzpomněla na dotyky, které si s touto ženou vyměňovala.

Toužila po tom, aby tato noc už skončila.

Čas se vlekl.

Najednou se v pokoji za dveřmi opět ozvaly kroky a Beth zašilhala po noži. Podle jejich zvuku to byl Codd, znovu se plížil po bytě.

Pak Beth zaslechla něco podivného.

Něco... nepopsatelného.

Nenacházela pro to vhodná slova. Ale nahánělo to strach a znovu probouzelo její číhající hysterii.

Tiše vykřikla.

Zvuky ustaly, jako když utne. Současně měla dojem, jako by cosi černého, stínu podobného, padlo na lustr. Na nepatrný zlomek vteřiny nastala hluboká, takřka hmatatelná tma. A pak bylo zase všechno jako dřív a nic neukazovalo na to, zda to bylo jen mámení smyslů, nebo skutečně reálný vjem.

Beth vyklouzla z postele. Přitiskla ucho ke dveřím.

Nic.

Hrobové ticho.

Království za klíč, pomyslila si. Kdyby nějaký měla, mohla by si alespoň vytvořit iluzi bezpečí - na druhé straně pochybovala, že by takové tvory, jako jsou Codd a Lilith, taková profánní překážka dokázala zadržet...

Nehlučně otočila knoflíkem, nejprve dveře jen mírně pootevřela, pak je rozevřela dokořán.

A stalo se něco příšerného: světlo z ložnice nebylo schopné překročit práh. Ani nejmenší jiskřičkou nenarušilo uzavřený, absolutně temný obývací pokoj!

Beth se už chystala stáhnout nazpět a dveře za sebou přibouchnout, když vtom objevila Codda.

Tyčil se nad okolní temnotou jako maják. Protože sám byl ještě temnější - anebo prostě temný jinak.

Ta příšernost trvala několik vteřin či minut. Beth se neodvažovala ani pohnout. A pak přece jen světlo z ložnice "vchrstlo" do sousedního pokoje. Jeho zařízení i vše ostatní se naráz vylouplo z anonymity tmy.

Také Lilith.

Ležela na gauči.

Spala.

Beth sklouzla pohledem zpátky na Codda. Pak náhle její ruka, zaťatá v pěst, prudce vylétla vzhůru a přitiskla se k ústům, jako by tak mohla potlačit výkřik hrůzy, který se z nich dral ven.

Nedokázala to.

Lilith se vytrhla z hlubokého spánku. Symbiont na jejím těle se drobnými ostrými háčky zavrtal do její kůže, jako by tato stále ještě tak záhadná bytost už nemohla vydržet hlad. Bolest však nepronikla do Lilithina vědomí. Lilith před sebou uviděla Beth. A když sledovala směr jejího pohledu, objevila svého "služebníka", jenž stál poblíž dveří do kuchyně. Tváří byl obrácen k ní.

Tváří?

"Panebože..."

Lilith se zhroutila pod dopadem výkřiku, který však neuklouzl jí, nýbrž Beth.

Když se Lilith zvedala ze svého lůžka, nebyly její pohyby stejně plynulé a obratné jako obvykle. Také ona byla v boji s krysami zraněná. Stejně jako Beth, Moskowitz a další v nejrůznějších částech města. Avšak jí se nevytvořily žádné boule ani jiné viditelné příznaky magického moru.

Nelidské komponenty její osobnosti uvedly do chodu komplikovanější reakce. Lilith se stávala dočasně nepříčetnou. Počínala si jako divoké zvíře a dokonce i Beth v tomto bezvědomém stavu ohrožovala.

S ohledem na to se nedaly Beth ani v nejmenším vyčítat její hrubé výčitky, jako například: "Seber si to strašidlo a zmiz! Nemůžu to tvé mrtvé maso snášet už ani chvíli...!"

Zvláště to poslední se vrylo Lilith hluboko do vědomí.

Lilith se přiměla přerušit tok svých myšlenek. Plně se nyní věnovala muži, jenž kdysi jako upírský otrok zastupoval v Sydney "právo a pořádek". Nyní tu stál strnule jak solný sloup. Ruce' měl zdvižené v obranném gestu, asketické rysy jeho tváře byly zkřiveny v grimasu.

Kdyby byl opravdu mrtev, musel by se zhroutit. Ale on ani nezakolísal. Stál pevně jako skála.

"Codde...? Slyšíte mě?" zvolala Lilith.

Co se stalo?

Proč její instinkty tak katastrofálně selhaly?

"K čertu! Jestli to má být trik, jak mě ještě přemluvit, abys tu mohla zůstat -"

TobylaBeth.

Lilith sebou trhla. Vyhazov tedy stále ještě platil.

"To zapomeň!" vyprskla Lilith. "Kdybych chtěla blafovat, nepotřebuji k tomu jeho!" Natáhla ruku a dotkla se mužovy nejerotogennější zóny: jeho krční tepny.

Beth napjatě čekala na výsledek jejího zkoumání a mezitím rozsvítila další lampy.

Lilith pohlédla na vteřinovku na nástěnných hodinách. Nechala uplynout celou minutu, než spustila ruku zase dolů.

"Dva," řekla.

"Dva?" Beth se nehýbala z místa.

Lilith přikývla s vyzývavým gestem. "Můžeš se přesvědčit sama, když mi nevěříš: ucítila jsem celé dva údery za minutu. Žije, ale natolik redukovaně, že by mu zřejmě každý lékař vystavil úmrtní list..."

Beth si zaťukala na čelo. "Stodvacet úderů za hodinu... To mě musíš mít za pořádného pitomce, jestli čekáš, že ti to sežeru!"

"Pořád ještě na válečné stezce?" zeptala se Lilith tiše. Udělala krátkou pauzu, během které na Beth bez přestání upřeně zírala.

Na chvíli to vypadalo, jako by se Beth chystala omluvit za něco neomluvitelného. Nakonec jen pokrčila rameny.

Lilith na sobě nedala znát, co se děje v ní samé. Otočila se k Beth zády a pečlivě zkoumala Codda Symbiont na jejím těle se opět uklidnil. Co ho předtím pohnulo k tak bolestivé reakci, zůstávalo záhadou.

Codd nereagoval na žádný pokus o navázání kontaktu. Stál naprosto strnule.

Jakýsi zvuk odvedl Lilithinu pozornost jiným směrem.

Otočila se a uviděla, že Beth se mezitím vrátila do ložnice. Krátce nato se blonďatá reportérka objevila převlečená a s

nápadně změněnou barvou očí. Měla totiž vášeň pro kontaktní čočky a vlastnila jich celý široký sortiment.

Aniž by se na okamžik zastavila, přešla k východu z bytu.

"Kam jdeš?" zavolala Lilith za ní.

"Pracovat. Vydělávat. Modlit se."

"Modlit se?"

"Abyste ty a on -" ukázala na Codda, "- vypadli dřív, než se vrátím. Z mého bytu a -" nucené se usmála, "- prosím, prosím, i z mého života!"

Lilith zalapala po dechu. "To mě teď s ním chceš nechat samotnou? V této situaci?"

"Nevím, co je to za situaci," odpověděla Beth zdánlivě lhostejně.

Bouchnutí dveří bylo dokladem toho, že to myslela vážně.

Lilith znovu pohlédla na Codda, jenž tu stál jako mužská sfinga.

Bez pohybu. Mlčky.

"Zatraceně!" zaklela a vzpomněla si, že to není její jediný problém.

Musí utišit svoji žízeň.

Neprodleně.

Potom - tím si byla jistá - bude také schopná jasnějšího uvažování. Její chtivost zacházela dokonce tak daleko, že si na okamžik zahrávala s bizarní myšlenkou pustit žilou Coddovi. Avšak vzápětí nasadila své touze tlumící filtr: dva údery za minutu...

Ne, pouhá myšlenka na tu nehybnou, studenou krev se jí ošklivila.

Zvolila jiné řešení - a tím také současně uspokojila svoji fantazii, kterou v sobě živila už dlouho: Na stolku vedle gauče ležely noviny z předešlého dne. Beth kupovala a denně četla až na pět konkurenčních listů - kromě Sydney Morning Heraldu, pro který sama pracovala.

Lilith s narůstajícím neklidem usedla ke stolku a bez námahy našla brzy to, co hledala. Jména a telefonní čísla jí připadaly jako speciálně pro ni připravený, vybraný jídelní lístek...

V tutéž dobu, Falstaffova klinika, Sydney

Muž se světlými vlnitými vlasy, padajícími mu v četných loknách na ramena, se nedal šeptáním kolem nijak rušit. Oči a uši měl jenom pro hádku, odehrávající se za benátským zrcadlem. Z jeho strany byl umožněn průhled do vedlejší místnosti - z druhé však bylo vidět jen stěnu z mléčně zbarveného skla.

"Za chvíli si půjdou po krku," řekl hlas, který Frans Stalheim ani při nejlepší vůli nemohl ignorovat. "Musím demonstraci přerušit. Je to z lidského hlediska nedůstojné, a kdyby nebyly důvody tak znepokojivé, nikdy bych nedovolil..."

"No dobrá," přerušil ho Stalheim plynulou angličtinou. "Považujete mě za šmíráka? Myslíte si, že mi tato voyerská podívaná působí rozkoš? Sám jste chtěl..."

"Já vím," přerušil ho doktor Hemsfield. "Vím, že jste schválně ze svého domova ve Finsku -"

"Muonio," opravil ho Frans Stalheim nevzrušeně, přesto však důrazně, "leží v Laponsku, nikoli ve Finsku!"

Hemsfield na něho chvilku hleděl v němém údivu. Jeho pohled jednoznačně vyjadřoval, co si myslel: jestli nemáš žádné jiné starosti...

Stalheim neočekával, že by mu mohl Hemsfield rozumět. Stejně tak sestra Maybritt, která stála vedle staničního lékaře a předtím mu cosi šeptala.

Hemsfield se obrátil ke spojovacím dveřím. Stalheimův hlas ho však zastavil. "Ještě dvě minuty, jestli se to dá zařídit!"

Lékař, jenž byl jako první konfrontován s případy moru v Sydney, zůstal stát. Ve třech přihlíželi dál hádce dvou lidí, které před tím záhadným onemocněním spojovala intimní náklonnost. U Cindy Walkerové nemoc nepropukla. U Clarence Hotsteppera, patologa, však ano. Na krátkou dobu upadl do komatu, mezitím se však - jako všechny ostatní známé případy - opět bez zjistitelného důvodu úplně uzdravil.

Alespoň tělesně.

Ovšem psychicky se s ním i s ostatními nemocnými bezpochyby něco stalo.

"Pořád... se tak nenávidí," bručel Stalheim, kterého doktor Hemsfield vyrozuměl a upozornil na tento zvláštní jev.

Stalheim platil v otázkách morových onemocnění za největšího experta. Zvláště pak na infekční nemoci, přenášené zvířaty. Bylo mu teprve čtyřicet tři let, ale jeho odborné znalosti byly nepochybné.

Na rozdíl od jeho osoby, která byla dost pochybná.

Šuškalo se, že na světě neexistuje nikdo, kdo by se Stalheimem vydržel trochu delší dobu. Se spoustou svých bývalých spolupracovníků, ba dokonce i s některými státy se soudil. Stále znovu takovým způsobem odstupoval předčasně od běžících smluv a pokaždé uváděl morální důvody. Jeho protivníci se snažili zne^ važovat jeho obvinění, že se pokoušejí jeho vědomostí zneužít pro výrobu bakteriologických zbraní, stejně jako znemožnit jeho osobu. Ale nakonec ho zase někdo najal. Až dokud před několika málo léty nevystoupil zcela z cizích služeb a nezačal provozovat soukromé výzkumy, které byly pro něho přijatelné a sloužily "dobrým" účelům. Z jeho vlastní laboratoře vyšla od té doby nová séra proti různým epidemiím, šířeným různými zvířaty a hmyzem.

Odkud bral Stalheim potřebné finance a jaká lobby mu přispívala na nezbytné farmaceutické prostředky, vydávané jen na povolení, nikdo přesně nevěděl - a ti, kteří to věděli, ve vlastním zájmu mlčeli.

Stalheim se nejprve domníval, ostatně stejně jako Hemsfield, že Hotstepper zareagoval tímto vypjatým odporem ke

své přítelkyni z potlačovaného komplexu viny. Kvůli němu musela být dána do karantény. Až do posledka zůstávalo nejasné, jestli i ona není infikována.

Avšak Cindy Walkerová mu nedělala žádné výčitky. Vlastně byla obětí proměny, která se s Hotstepperem udala. Patolog nepřistoupil na žádný její pokus o zbourání stěny, vyrostlé mezi nimi. Ba naopak: nadával jí nejhorším způsobem a neuvedl jediný argument, který by jeho útoky nějak vysvětlil!

"Shledává už její blízkost za dostatečný důvod, aby vyjádřil svůj odpor," bručel Stalheim zamyšleně, zatímco se obracel k Hemsfieldovi... Oukej, kolego, ukončíme tu truchlohru."

Spolu se sestrou Maybritt pozoroval, jak doktor Hemsfield rozdělil ten podivný pár a přitom zvláště k ženě mluvil velice konejšivě.

Několik minut nato se Hemsfield vrátil zpět. "Tak co?" obrátil se na Stalheima.

"Co čekáte?" zeptal se muž s uzavřeným studeným obličejem. Nejvýraznějším rysem jeho útlého zjevu byla houževnatost. Nikdo, kdo ho jenom zběžně pozoroval, nemohl mít pochyby, že by si na něm mohl vylámat zuby.

"Otevřeně řečeno, pomoc," řekl Hemsfield.

"Díval jsem se už na krevní testy, které jste mi dal k dispozici," odpověděl Stalheim. "Zde a s vašimi skromnými prostředky jsem ale nemohl izolovat žádný zbytek původce. Kdybych neviděl některé ty nemocné před jejich zázračným uzdravením na vlastní oči, musel bych u těchto, stejně jako archívovaných testů, dokonce pochybovat, zda nějaký sydneyský mor vůbec existoval... Je to ojedinělý případ, že původce nejenom z těl pacientů, kde by se ještě dal předpokládat zásah imunitního systému, nýbrž dokonce i ze zkumavek, deponovaných v chladu, beze zbytku zmizel!"

"Já vím," řekl Hemsfield rezignovaně. Měl by být vlastně spokojený, že nákaza.zmizela jako přízrak. Ale nebyl, protože tomu náhlému zklidnění nedůvěřoval a obával se nového vypuknutí epidemie.

"To, co zůstalo," pokračoval Stalheim, "je práce pro psychology - alespoň tak dlouho, dokud pomocí svých prostředků nebudu schopen prokázat opak."

"Co k tomu potřebujete?"

"Nejlépe vyšetřit přímo nultého pacienta, nebo ještě lépe přenašeče, od kterého se nakazil. To obojí mi sotva můžete poskytnout. Prozkoumám tedy krevní konzervy bývalých nemocných..."

Paul Kravetz měl starosti.

Vlastně býval typický sonnyboy, a skutečně po mnoho let balancoval na nejvyšší příčce štěstěny. Avšak poslední dobou na něho doléhalo vysoké nájemné a dluhy ze hry, o jejichž přesné výši už dávno ztratil přehled. Věřitelé už se dlouho udržet nedají a jeho džob už taky dávno nevynášel od té doby, co každý rádoby-plejboj přišel na nápad provozovat svůj koníček jako živnost.

Kdepak, situace rozhodně nebyla růžová.

Kravetzova tvář se poněkud rozjasnila, když zabzučel telefon - toho dne už podruhé, poprvé to byl nějaký ženský hlas, který si spletl číslo. Ale dost možná taky na poslední chvíli ztratila odvahu...

Dal si pořádný lok vychlazené whisky. Pak zvedl sluchátko a zaševelil: "Tady Paul. Co mohu pro vás udělat?"

Hlas na druhém konci měl barvu, která Kravetze okamžitě napružila. Šest dní v týdnu prodával sexuální radovánky. To už člověk nějak otupí, propadne rutině. Kravetz se rozhodně bránil tomu, aby si před svými zákaznicemi hrál na vášnivého milence. Omezoval se pouze na to, že si pro ně udělal čas, naslouchal jim, když před ním vysypávaly své manželské problémy a také jim - samozřejmě - byl k dispozici svým tělem, zoceleným sportem, které doma obvykle postrádaly. S touto poctivostí se dopracoval k poměrně slušné stálé klientele. Věděl, že většina jejich dolarů je trpce vydělaných nějakou prací navíc anebo jsou vymáčknuty z už tak dost chudého rozpočtu na domácnost. A to ho zavazovalo k dobře odvedené práci.

Bohužel právě tyto skrupule mu pak překážely, když došlo na to, dostat prachy co nejrychleji...

"Děláš i domácí návštěvy?"

Paul Kravetz stále vibroval jak struna. "Samozřejmě!"

"Jsi drahý?"

"Co u tebe znamená drahý?"

"Nevím, nemám žádné zkušenosti s těmito věcmi... Jsi silný?"

Vztáhl její otázku na svůj pohlavní úd. Ženy se na to rády ptají. To jsou jen řeči, že je to nezajímá.

"Mohu nabídnout, že když se ti nebude líbit, zaručuji vrácení peněz. Potom se rozhodneš sama a pošli mě třeba ke všem čertům, jestli ti bude zdát málo narostlý. Slušná nabídka?"

"Skvělá nabídka. Ale myslím, žes mě nepochopil. Já totiž mám... no, žeru svalovce. S chlapy, kteří mají pod míru, mi to nic neříká. Potřebuji kus chlapa, abych se na něm mohla schoulit a cítila se fajn."

Líbila se mu čím dál tím víc - ne, to bylo příliš slabé: začínal být do ní cvok! Něco takového ještě v životě nezažil. Obvykle si ho objednávaly ženy naprosto tuctové. Avšak v tomto případě, cítil to v posledním konečku každého nervu, po něm touží skutečně perfektní kočka!

Nemohl se ani dočkat, až mu dá zelenou a adresu.

"Přijedeš taxíkem, nebo vlastním vozem?"

"Vlastním. Je to nějaký problém?" Diskrétnost byla alfou i omegou jeho práce.

"Naopak. Můžeš zaparkovat v podzemní garáži." Řekla mu číslo parkovacího místa. "Jak dlouho to bude trvat?"

"Než budu u tebe - nebo až budu na tobě?"

Vzrušeně se zasmála jeho dvojznačnému vtipu.

Také to se mu líbilo. Inspirovala ho.

"Jestli nebude nikde dopravní zácpa, jsem u tebe za půl hodiny."

"Čím dřív to stihneš, tím lépe pro mě!"

Zavěsila. On taky. Pár vteřin si ten krátký rozhovor znovu přehrával, jako by ho musel ještě jednou nechat projít "vnitřním filtrem", aby si ujasnil s konečnou platností, že tato zákaznice je něco zvláštního.

Avšak poslední pochybnost nedokázal zahnat. Jsou totiž ženy s fantastickými hlasy - avšak s nepříliš odpovídající "resonanční schránkou"...

Paul Kravetz přešel do nijak luxusní, nicméně čisté a vkusně zařízené koupelny a znovu vzal do ruky svoji mužnou ozdobu. Trošku vody po holení, trošku deodorantu... a je čas vyrazit.

Bylo ještě brzy ráno, ale už po dopravní špičce. Jeho dovozový plymouth projížděl městem plynule. Všeho všudy potřeboval pouhých dvacet minut, než se vnořil do podzemní garáže udaného domu. O pět minut později jel Kravetz výtahem nahoru.

Vnitřní napětí v něm neustále narůstalo, což se projevovalo tím, že už dvakrát si dal do úst cigaretu - ale pokaždé ji vsunul zase zpátky do krabičky, mnohé nekuřácky totiž vysloveně nenávidí, když se mají líbat se "studeným popelníkem".

Jeho odříkavost se vyplatila.

Když se před ním otevřely dveře bytu, věřil v první chvíli, že je to jen sen.

Vypadala skvěle, byla téměř stejně vysoká jako on a na sobě měla jen bohatě děrované body, obepínající těsně jako temná síť její dokonalé tělo 90-60-90. Avšak nejen postava, také její obličej doslova vyrážel dech. Nebylo v něm vůbec nic sprostého. Vůbec nic. Její jemné rysy byly ztělesněným půvabem a exotičností. Lehce zešikmené, nefritově zelené oči si Kravetze prohlížely právě tak důkladně jako on zkoumal její tvář se rty, žhnoucími čirou smyslností a lemovanou černou hřívou vlasů.

Její nohy se zdály být až nekonečně dlouhé. Celá postava působila něžně a půvabně, a přece byla jakoby nabita stěží spoutanou energií. Bradavky jejích napjatých ňader dokonale kopírovala teninká elastická látka.

Ještě než otevřela ústa, pocítil Kravetz opět v celém těle procházet jakoby elektrické vibrace. Jeho úd narostl ve zlomku vteřiny.

"Hallo," řekl a hned si pomyslel: Ty idiote! Už ať tě napadne něco lepšího, jinak tě ani nepustí přes práh!

"Hallo," zaševelila s ostýchavě sklopenýma očima, což však mohlo být jen hrané.

Jestliže bylo něco naprosto jasné, pak to, že tato žena přesně ví, co dělá. A že to není poprvé, jak tvrdila do telefonu.

Kravetz se však chránil něco jí vyčítat.

"Mohu dál?" Odkašlal si a ukázal směrem k bytu.

"Prosím vás o to, Paule!" Ustoupila o krok zpátky. Ladnost jejích pohybů ho naprosto očarovala.

"Co znamená to ‚E' na dveřích?" zeptal se.

"Elisabeth," řekla.

"Hezké jméno."

Zdálo se, že má odpověď na jazyku, avšak spolkla ji a namísto ní za ním zavřela dveře.

"Jaké pořadí by ti bylo milejší: nejprve rozkoš a potom práce - nebo obráceně?" zeptala se cestou přes obývací pokoj, začínající hned za vstupními dveřmi, a zamířila k dalším dveřím.

Její otázka ho poněkud zmátla. "Co myslíš tou prací? Bude mi rozkoší ti -"

Otevřela dveře do ložnice a nechala ho vstoupit napřed.

"Doufám, že ti nebude vadit, když se bude dívat?"

Kravetz oněměl, avšak jen na jediný okamžik zaváhal v chůzi, když uviděl muže, který stál zády k němu a hleděl směrem k posteli.

Kravetz o tom už četl, ale sám ještě neměl jediný takový případ, aby nějaká neukojená vdaná žena měla zvláštní potěšení z toho, že nechává svého vlastního manžela přihlížet svým mimomanželským prostopášnostem.

Odkašlal si o něco důkladněji a pak teprve odpověděl: "Ne. Vůbec..."

Zatraceně, pomyslel si. Vlastně jsem měl vědět, že s takovouto ženskou to musí mít vždycky nějaký háček...

Současně mu připadlo velice podivné, že tato úžasná, sotva více než dvacetiletá kráska má zapotřebí za svoje potěšení platit. Náhle vytušil, co by mohla označovat za "práci".

"O zvláštních přáních," řekl drsně, "se ovšem musíme dohodnout předem. Myslím, že přece jen existují jistá tabu a hranice..."

"Bez starosti," uklidňovala ho. "On je naprosto apatický. Nevím ani, jestli nás vůbec dokáže vnímat..."

" Je... slepý?" Kravetz se trochu víc přiblížil k nehybnému muži. Nemohl se pořád zbavit divného pocitu kolem žaludku.

Když si ho prohlížel zepředu, nabyl přesvědčení, že má co do činění s něčím perverzním.

Figurína, pomyslel si. Panebože, kde se dají dostat figuríny s takovým výrazem...?

Sklovitý pohled jako by se mu vpíjel do očí.

Otočil se. "Sony, ale já myslím "

"Svlékni se!"

Rozepnul si košili, svlékl si ji, rozepnul pásek a stáhl kalhoty.

"Všechno."

Teprve když si sundal i ponožky a slipy, zdála se být spokojená.

"Myslím," řekla, "že svého práva na reklamaci nevyužiju..."

Když se Lilith natáhla na postel a rozevřela stehna, symbiont bez odmluvy vyhověl jejímu přání a "otevřel se" na klíčovém místě.

Paul naprosto neměl problém do ní vniknout, avšak přesto z toho neměla takový požitek jako jindy. Příliš přitom přemýšlela. Myšlení a sex - to nejde dohromady. Při dobrém sexu je třeba se uvolnit. Zaplašit všechny starosti...

Položila mu dlaně na jeho svalnatý zadek a mírně vyzývavými pohyby naznačila, že může klidně jít na věc s větší vervou. Nechala ho být přitom maximálně sebou samým, zatímco jí pomalu připravoval ony slasti, které už dávno postrádala.

Zapomněla na čas i prostor.

Lilith vyrážela krátké hrdelní výkřiky a líbilo se jí, že ani Paul nezůstává němý. Jeho prudké dýchání a bezděčné sténání strhávaly i ji. Cítila se být unášena silami, jež mají svoji vlastní zvláštní magii, a nešetřila slovy "chvály", šeptala Paulovi do ucha tiché, horečně rozpalující výzvy. Jako už častěji poznala, že i ji to tím víc rozpaluje. Nepotřebovala žádný maratón v šílených polohách, aby si přišla na své. Neměla žádný jiný požadavek, než prostě jen ležet a plně se odevzdávat tomuto silou kypícímu mužskému tělu.

Udělala se zároveň s ním. Přišlo to, zrovna když nad ní v rozkoši strnul a z úst se mu vydral jediný táhlý tón. Hlavu zvrátil dozadu, kůže na krku se mu napjala, jako by již věděl, čím bude za tuto rozkoš platit.

Detaily krku vyvstaly před Lilith ve své elementární kráse: výrazný, odpočívající ohryzek, provazce šlach a muskulatura, pulzující, přímo od srdce a k srdci vedoucí cévy, jejichž magnetismus je jedinečný a neodolatelný...

Přes spodní ret se Lilith vysunuly samovolně upíří zuby. Skvostné jako dva slonovinové klenoty. A stejně nezadržitelně se dotkly . pulzující, modře vystupující žíly, aby se do ní jen o okamžik později vnořily, aniž by přitom nazmar vytekla jediná kapka oné tekuté vzácnosti.

Lilith pila ten elixír života jako v opojení.

A jako v opojení zlomila mírný odpor muže; již o chvíli později sám pociťoval požitek z jejího počínání. Ještě jedenkrát vklouzl Lilith do klína a pohyboval se jako v tranzu.

Nikdy neselhávající mechanismus v Lilithině vědomí ukončil Lilithino kontrolované krvavé opojení. Vytáhla své jehlově ostré zuby, obě malé ranky se okamžitě zacelily a započal se zajizvovací proces.

Počkala, až také Paul dojde vyvrcholení a pak ho na chvíli ponechala jeho sladké závrati.

Sama toho využila, aby vstala, nechala se symbiontem slušně odít a vložila do Paulova vědomí poslední příkazy.

Když se pak i on oblékl, chopili se loutce podobného, strnulého těla Virgila Codda, vyvlekli ho z bytu na chodbu a naložili do prázdného výtahu. S notnou dávkou štěstí sjeli bez zastavení v kterémkoli mezipatře až dolů do garáže. Ani tam nikoho nepotkali. Codd byl bezpečně uložen do kufru Paulova plymouthu.

Slunce už stálo vysoko v zenitu, když vůz, řízený Paulem, zabočil do viktoriánsky úhledné vilové čtvrti, která svého času byla j evištěm úředně nařízeného výjimečného stavu. Početné policejní jednotky tehdy uzavřely celou rozsáhlou oblast, aby mohly pátrat po tom, co se dělo v domě. číslo 333.

Mnozí z těch, kteří se příliš přiblížili domu, zemřeli, anebo strašlivě zestárli. Tyto jevy byly vyvolány Lilithiným útěkem z oné budovy. Ostatně ta tu již nestála.

Když sem nyní dorazili, byl pozemek prázdný.

Pustý a opuštěný.

Nikde ani travička. Jen obezdění zahrady se zachovalo. Tam, kde projely buldozery dovnitř, se nacházel provizorní, snadno překonatelný zátaras.

Vlastní brána, kterou Lilith pokaždé nechávala otevřenou, byla s nepochopitelnou pečlivostí zajištěna řetězem a visacím zámkem. Zámek i řetěz vypadaly nově. Zajímavé by bylo zjistit, kdo k nim vlastnil klíč.

Lilith, vrtíc hlavou, řetězem zalomcovala.

Bylo časné odpoledne. Paddington Street, stejně jako zbytek města, žhnul v horkém slunečním žáru.

Za branou však panovalo stinné přítmí, které Lilith připomínalo časy, kdy se tu rozprostírala zahrada, hustá jako džungle.

Šílené, pomyslela si. Kromě zídky o výšce člověka tu není nic, co by mohlo vrhat stín. A přece jako by tu všechno bylo pod poklopem z tónovaného skla.

Magie Domu byla stále ještě aktivní. Také po jeho odstranění z povrchu existovalo dál cosi pod zemí. Lilith to věděla. A proto sem přišla...

Kývnutím k sobě přivolala Paula, čekajícího v autě. Když k ní došel, ukázala skrze mříže brány a zeptala se: "Je ti tu něco nápadné?"

"Ne," odpověděl bez váhání.

"Vůbec nic?"

"Ne."

Snad to nepřirozené šero opravdu neviděl. Snad ho může vidět jen ten, kdo má upírsky bystré smysly.

Lilith callboye poslala zpátky do auta. Chtěla na pozemek vstoupit nejprve sama. A nechtěla čekat až do setmění.

Přelezla zeď na jednom skrytém místě. Jakmile pronikla do toho šera, vnořila se současně do citelně jinak temperovaného prostředí. Dolehl na ni chladný stín, zatímco vítr, jenž je poblíž moře cítit téměř pořád, najednou ustal, jako když utne. Vzduch mrtvě visel mezi zdmi bývalé zahrady. A zůstával stejně těžký a nepohyblivý, i když Lilith vykročila po měkké půdě a měla přitom stále pocit, jako by procházela čímsi napolo hmotným.

Žádná návštěva tohoto místa nebyla jako ta předchozí. Cosi zde bylo v neustálé proměně. Avšak tak extrémně jako dnes, tu snad Lilith ještě nikdy necítila, že se něco děje. Stísněnost tohoto přítmí se jí nelíbila. Vzduch byl sotva k

dýchání.

Toto místo, pomyslela si Lilith s mrazením v zádech, vypadá stále víc a víc jako... prokleté!

Odtud vzala svůj počátek zvrácenost wondjinů. Dalo se soudit, že stvořitelské bytosti něco podnikly, aby toto místo navěky zničily jako zdroj nebezpečí.

Co by to znamenalo pro Jeffa Warnera?

Lilith strnula, když náhle zaslechla jakousi melancholickou melodii.

"Benny...?" zavolala stísněně do prázdného šera.

Flétna umlkla.

Pokud vůbec někdy zněla.

Lilith se spíš přikláněla k tomu, že ji oklamaly předrážděné smysly. Nejen ono absolutní bezvětří, i zdejší ticho bylo úžasné. Z ulice sem nedoléhal jediný zvuk.

"Warnere?"

Pokračovala dál cestě. Tam, kde naposledy mluvila s bývalým policejním detektivem.

Jako by od té doby uplynula celá věčnost.

Lilith zůstala opět stát. Zmateně naslouchala svému tělu a uvědomila si, že opět cítí hlad. Neodbytnou touhu po krvi...

Stála, a zatímco čekala, mrzla, jako by byla na nejodlehlejším a nejstudenějším místě na celém světě.

Současně ale pociťovala, že se něco děje. Nějaké neviditelné procesy, zahalené šerem jako v zakřiveném prostoru, vymykajícím se smyslovému vnímání. Opět zazněla melodie, která by snad mohla pocházet z Bennyho flétny - anebo z něčeho úplně jiného. Dechem smrti rozeznával tento mladý Asiat píšťalu, pomocí které vodil do kanálů krysy z celého Sydney, aby se zde nechaly infikovat zmutovaným tasmánským ďáblem - a roznášely mor dál.

Codd Bennyho poslal právě sem. Pravděpodobně se zde jeho osud naplnil - ať už jakkoli.

Naplní se zde také její, Lilithin osud?

Byl to dobrý, anebo špatný nápad chodit sem?

Několikrát se ještě marně pokusila přivolat Warnera nebo něco jiného, pak se pomalu vracela zpátky ke zdi. Nechtěla to ještě vzdát.

Nic jí nebránilo, aby opustila pozemek stejným způsobem, jak sem přišla. Avšak když pak pružně doskočila na druhé straně zdi, zůstala na okamžik zděšeně v podřepu.

Zděšena nad tím, že její oči se změnily naprosto jednoznačným způsobem.

Obklopovala ji nejhlubší noc!

Už jedenkrát se stala obětí manipulování s časem - na onom podivném, Kalichem zničeném místě ve Walesu, jménem Llandrinwyth!

A nyní se jí to přihodilo zase.

Uprostřed Sydney!

Lilith byla skálopevně přesvědčená, že nestrávila na pozemku dobu delší než půl hodiny.

Paul Kravetz ji však vyvedl z omylu.

"Bylas pryč osm hodin..."

Víc než pohled na jeho hodinky jí pravdivost tohoto tvrzení dokazovala obloha plná hvězd.

Osm hodin!

Lilith se vší silou snažila ovládnout se. Zmateně zírala na Paulova zápěstí. Obě byla obvázaná.

Nad tím užasla tím spíš, že on - stále ještě pod vlivem Lilithiny hypnózy - měl tady vlastně naprosto pasivně čekat na její návrat.

V nožním prostoru řidiče v jeho autě stále ještě ležela otevřená lékárnička.

"Co se ti stalo?" zeptala se Lilith.

Nechápavě zamrkal. Ani když svoji otázku upřesnila, nezdálo se, Že by byl schopen dát jí oc poveď, proč si obvázal ruce.

Avšak krev, prosakující na vnitřních stranách obou zápěstí, jednoznačně dokazovala, že se pokusil otevřít si tepny!

Lilith bez zábran zaklela. Strašně ji deptalo, že nic není, jak má být.

"Musíš přece vědět," sugerovala mu, "proč sis to udělal!"

"Nic jsem neudělal!" lhal zatvrzele, navzdory hypnóze.

Lilith mu přikázala vystoupit a otevřít kufr. Vůbec by ji nikterak nepřekvapilo, kdyby odtud Codd zmizel. Ale on i po tolika hodinách ležel v kufru ve stejně nepohodlné pozici jako předtím.

Lilith ho s Kravetzovou pomocí vytáhla a naložila si ho přes rameno. Navzdory té časové pasti byla rozhodnutá vydat se na pozemek znovu.

Se svým ledově studeným služebníkem.

Ale bez Paula Kravetze, o jehož zranění se chtěla postarat snad později. Pokud tu ještě později bude. Dala mu naprosto jednoznačný rozkaz, ať jede domů a na všechno zapomene, jestliže se ona nevrátí do dvou hodin.

Brát ho s sebou do zahrady soumraku jí připadlo nezodpovědné.

S Coddem to bylo jiné.

Ten dovnitř musel.

Kam jinam?

Proklouzla s ním špatně zakrytou dírou ve zdi.
A opět nic nebylo tak, jak očekávala.

Černá mlha se přiblížila k plymouthu.
Paul Kravetz nepocítil žádnou hrůzu, když z mlhy zaslechl hlas. Znal jej. A neodporovalo žádnému z příkazů, které mu byly předtím uděleny, když nyní odmotal ze zápěstí obvazy a krví nasáklou látku vyhodil lhostejně otevřeným oknem na ulici.
Pak s naprosto bezvýraznou tváří vystrčil ruce ven.
Staré rány nebyly ještě zahojeny, když jako kouzlem vznikly další řezy, z nichž počala silně vystřikovat krev. Avšak nikoli chaoticky na všechny strany, nýbrž jako by neviditelnými hadičkami proudila přímo do převalující se noční mlhy.
Kravetz cítil, jak je mu chladno, a stále chladněji, čím víc ztratil krve.
Zmocňovala se ho mdloba.
A jakýsi mužský hlas pravil: "Žádný strach. To stačí. Chtěl jsem se jen ještě jednou přesvědčit, že jsem se předtím nemýlil..."
Proud ustal.
Lidská tkáň se zajizvila právě dost na to, aby již neunikala žádná další krev.
Kravetz vtáhl paže znovu dovnitř do auta a unaveně se zvrátil nazpět do opěradla. Roztřesenými pohyby si počal zápěstí znovu obvazovat. Pak zavřel lékárničku a znovu se napřímil.
Černá mlha tu stále ještě byla.
A když se konečně počala pohybovat směrem odtud, zdálo se Kravetzovi, jako by zaslechl poslední zlé zašeptání, které však hned vzápětí zase zapomněl.
"Není pochyb. Ochutnal jsem. Nemá v sobě nákazu! Kdo by si to pomyslel..."

Zahrada se hemžila fantomatickým životem, sotvaže měla Lilith kam vstoupit oběma nohama!
V tutéž chvíli vjel nečekaně pohyb do jejího nákladu, který měla přes rameno. Codd se zmítal jako ryba, vyhozená na souš a naposledy ještě mobilizující zbytky svého života.
Lilith s ulehčením spustila těžkého muže na zem.
Hrůza stále ještě byla jakoby vytesána do jeho hranatého obličeje - zůstávalo však nejasné, zda se v tuto chvíli nevztahovala spíš k tomu, co se odehrávalo zde.
"Codde," řekl Lilith drsně. "Už je zas všechno v pořádku?"
Avšak ještě než odpověděl, již věděla, že nic není v pořádku. Její služebník byl sotva schopen udržet se na nohou. Potácel se jako slabý stromek ve vichru - třebaže nebylo cítit ani nejmenší vánek.
Codd zíral na stínové pohyby, viditelné všude mezi těmito zdmi.
Zdálo se, že i on, stejně jako Lilith, vidí ty postavy: zvířata i lidi, kteří sem nepatřili. Ti všichni působili dojmem, jako by byli kdysi vytrženi ze svého prostředí a zasazeni do tohoto absurdního stínového divadla.
Případy fáta morgany zcela zvláštního druhu...
Jakýsi muž stál nad stolem a hrabal se uvnitř rozříznuté ryby, jako by v ní pátral po nějakém skrytém pokladu.
Nedaleko od něho provozovala nějaká žena něco podobného s kynutým těstem.
Jiná třásla jemným sítem a fascinovaně pozorovala vzorek, který po sobě zanechávala mouka.
Čtvrtá postava sledovala stopy slepice, sezobávající ze země zrní. Přitom se zdálo, že jde pozorovateli o pořadí, v jakém slepice zrnka sezobávala, neboť si horlivě dělal poznámky do nějaké knihy, kde byl zakreslen vzor tvořený rozsypaným krmivem.
Jinde se dělo to samé zase s myšmi.
Nebo zase jiný muž pozoroval dítě a měřil jeho stín. Stín, jenž byl právě tak jasný či nejasný jako všechny ostatní fantomy uvnitř zahrady.
Jinde celá skupinka lidí seděla se zavřenýma očima kolem stolu, s rukama spojenýma v řetěz; nemohlo být pochyb, že se snaží o spiritistický kontakt se záhrobím...
Nahlížení do budoucnosti, pomyslila si Lilith s náhlou jasnozřivostí. Všichni tito lidé se snaží odhrnout závoj budoucnosti.
Ale proč?
Co zde ztratili?
Co zamýšlí DŮM tím, že jí předvádí toto přízračné panoptikum?
Proč zase jen prostě nevyšle Jeffa Warnera, aby navázal kontakt se "ztracenou dcerou"?
Zdálo se, že Coddův prudký hvízdavý dech je jediným zvukem na celé ploše pozemku. Lilith se pokusila jej podepřít, avšak téměř prudce odstrčil její ruku.
"Ne...! Já...shořím!"
Lilith se pokoušela odpoutat se od všech těch pochmurných obrazů. "Co se stalo?" zeptala se naléhavě. "Co se přihodilo v noci v tom bytě?"
Codd se strhaným obličejem klesl - ve zlomku vteřiny - na kolena a znovu se bránil jakémukoli jejímu pokusu postavit jej znovu na nohy. V jeho očích se míhaly jakési záblesky, jako by se cítil být v neuhasitelné touze přitahován koncem

svého utrpení. Koncem, který sám pojmenoval: Shořím!

Co ho spalovalo?

Co ho předtím ochromilo?

"Nebezpečí!" vydechl těžce.

Skutečně mu vyrazil kouř z úst?

Lilith nemohla uvěřit tomu, co viděla. Viděla hynout služebné kreatury v modravě šlehajících plamenech. Ale Codd byl přece opět člověkem.

Byl jím skutečně?

Coddova slova vyklouzla mezi hustým dýmem bez zápachu, jenž se rozplýval mezi stíny v zahradě. Horní část jeho těla se prudce prohnula dozadu, ruce se vymrštily dopředu, jako by se opět musel bránit něčemu, co zůstávalo Lilithiným očím skryto.

"Co se stalo?" Lilith bezděky upadala do hypnotického přikazovacího tónu.

"Nebezpečí...," znovu zachroptěl Codd, zatímco z jeho oděvu vyšlehly plameny. Němé, studené jazyky. "Něco... přišlo..."

"Něco přišlo? Dnes v noci?"

Zdálo se, že ji už není schopen slyšet. Lilith se sevřelo srdce. Přivedla ho sem, aby mu pomohla - ne, aby byl zabit.

"Přišlo to...ze stínu...Byl to... stín... Musel..." Codd se rozkašlal. Vykašlával kouř a temný prach ze zuhelnatělých plic. "Musel jsem... chránit... chránit tebe... před ním!"

Lilith stála jako by vrostla do země.

Stála a hleděla na něho, jak se rozpadá ve studeném žáru, jeho oči vypadaly, jako by se již zevnitř zatáhly temným dýmem. Zvedl ruce ještě výš, jako by jimi chtěl prorazit hranici soumraku.

Neměl šanci.

A Lilith neměla šanci mu pomoci. Neměla žádný prostředek proti tomu, co tohoto muže rozežíralo zevnitř.

"Přestaňte!" zařvala - ale ani stíny, pohroužené do svého bádání, ani to, co vyvolalo jejich obrazy, nikterak nezareagovalo. S bezmocně zaťatými pěstmi vyslechla Lilith poslední slova, která sklouzla z Coddových rozpadávajících se rtů.

"Doufám,...že jsem ti byl... dobrým... služebníkem..." Jeho oči jako by se potahovaly sítí drobných prasklinek. Vytryskla z nich čerň.

A ještě než se i Coddův jazyk rozpadl, vyslovil ještě s námahou jméno, které Lilith zasáhlo jako strašlivé, neodčinitelné obvinění: "Alice...!"

Jako zbavená rozumu couvala od toho umírajícího těla. Razila si cestu mezi těmi přeludy, jež se jevily stejně nesmyslné jako Coddova smrt.

Dávno pochopila, že obětoval svůj život za její.

V noci se cosi pokoušelo proniknout k ní a Codd se tomu postavil do cesty. Cena, kterou za to zaplatil, byla rozhodně příliš vysoká. A viník, který ho k tomu dohnal, se nacházel ZDE.

NĚKDE ZDE.

Nikdy jsem nechtěla služebníky, pomyslela si Lilith, zoufalejší než kdy jindy. Vypořádala bych se s nebezpečím - ať už je jakékoli - sama. A i kdyby ne, alespoň by za to neplatil nikdo druhý...

Poprvé za celou dobu, co sledovala vytčenou stezku svého předurčení, v ní převážila pochybnost o sobě samé nad přesvědčením, že sleduje správný cíl.

Kdo vězí za tím proroctvím a za jejím narozením?

Kdo to zneužíval již její matky Creanny?

Může vůbec někdo, kdo tak chladně kráčí přes mrtvoly, sledovat dobrý záměr?

Smrt upírům! tak se jí jevil vytčený cíl. Upíři, sami nepoznáni, zotročovali lidi už od temného pravěku. Ale vždyť i v Lilithiných žilách proudí upírské dědictví! A zlodějka Kalicha byla rovněž upírka!

Nedává to žádný smysl!

Den ode dne to dává smysl míň a míň!

Ztratila spojence - ztratila přátele.

Proč ta kletba?

Stále nicotnějším se jí jevilo to, že jí DŮM chtěl skutečně dát k dispozici nějaké pomocníky. Služebník, to je příliš obecný pojem...

Najednou z ničeho nic všechny fantomy zmizely.

Soumrak zhoustl. Něco - ale nikoli hlas v běžném slova smyslu - k ní promluvilo. Tázalo se. Naléhalo. Přikazovalo.

Zděsila se. Najednou nebylo na tomto místě nic, co by bylo alespoň povědomé. A náhle se ocitla opět na ulici. Naslouchala ozvěně, která přikazovala zabíjet. Nejen upíry...

Plymouth stále ještě stál tam, kde jej opustila.

Lilith nastoupila k Paulovi. Ve svém zděšení si sotva povšimla jeho těžkopádných pohybů.

"Jeď," řekla.

"Kam?"

Tam, kde chceš zemřít...

"K tobě," řekla Lilith. "Napřed k tobě."

Moe Marxx nervózně posedával na své židli sem a tam. Šéfredaktor Sydney Morning Heraldu si prohlížel Beth MacKinseyovou podezíravě, jako by tušil komplot.

"Jste si docela jistá?" pakoval znovu svoji otázku.

Beth přikývla a skutečně nepocítila ani trošku pochybností. "Ráda bych do budoucna spolupracovala se Seymorem, a ne s tím vyklepaným vrakem!"

"Proč?"

"Osobní důvody."

"Které mi však prozradit nehodláte, že?"

"Nerada bych."

Marxx k ní naklonil své tělo, tenké jako tříska. "A já jsem si vždycky myslel, že vy a starý Mosk jste jedno srdce, jedna duše...!?"

Beth mlčela. Doufala, že Marxx, kterého si vážila nejen jako nadřízeného, nýbrž též jako člověka (opravdu?), nebude už dál naléhat.

Muž, jehož drsná skořápka mnohé zmátla, na ni rovněž chvíli hleděl beze slova, než se konečně opět opřel a řekl: "Když vaše přání nebudu respektovat, bude vaše práce možná ještě mizernější, než v poslední době je. Co mi tedy zbývá. Oukej. Řeknete mu to, nebo si to mám vzít na triko já?"

Beth se usmála. Vážila si také Marxxovy otevřenosti. Měl pravdu: spoustu toho zvrzala. Ale to se teď změní. Už nikdy ho nechtěla zklamat. "Koho máte na mysli?" zeptala se. "Moskowitze, nebo Seymora?"

"V podstatě myslím oba."

"Dobrá," navrhla s takovou mírou entuziasmu, až Marxx zaskřípal zuby, "vy si tedy vezměte toho starého a já..."

"Mladého?" Marxxův výraz byl ještě kyselejší, neboť se mu zdálo, že mu dochází, proč Beth vlastně tolik záleží na Seymorovi. Záhy ho však uvrhla do ještě hlubšího zmatku, když se k němu spontánně naklonila přes stůl a vtiskla mu polibek na tvář. "Děkuji, šéfe! Jste poklad!"

A s tím opustila kolem dokola obesklenou kancelář, zavolala na Seymora a úplně ho šokovala nabídkou, aby si spolu vypili v kantýně kávu.

"Měli bychom spolu takto mluvit mnohem, ale mnohem častěji... Nu, myslím, že to do budoucna půjde zařídit. Právě jsem měla velice plodný rozhovor s naším šéfem."

A Seymor byl po Marxxovi dnes druhý, kdo na ni zůstal hledět, jako by ztratila rozum.

Krátce nato zazvonil šéfredaktorovi Sydney Morning Heraldu na stole telefon.

Volal Moskowitz. "Mám prosbu, Moe..."

Marxx nesnášel nic hůř než tuto důvěrnost "starého mazáka". Ale bál se, že kdyby to zakázal, spíš by své autoritě uškodil, než prospěl. "Taky jsem ti chtěl volat. Co je?"

"Nechtěl bych už dál pracovat spolu s tou MacKinseyovou. Mohl bys to diskrétně zařídit?"

Marxx zalapal po dechu. "Zřejmě máš nějaké závažné důvody, které bys mi ale dost nerad uváděl, že?"

"Je to tak..."

"Tady přijímáš svoje platící milenky?"

"Většinou. Tu a tam je navštěvuji v hotelech."

"A domácí návštěvy jako u mě ne?"

"Zřídkakdy. Je málo takových emancipovaných žen..."

Byt v Craigend Street byl zařízen spíš střídmě než luxusně. Všechno tu působilo poněkud chladně a odtažitě. Že by se tu ženy hledající placenou lásku cítily dobře, si Lilith nedokázala jaksi představit. Ale ona přece taky nemusela platit.

On musel...

Přikázala mu, aby se posadil ke kulatému jídelnímu stolu. Potom ukázala na jeho obvazy. "Co sis to udělal? Ukaž mi to!"

Ochotně si začal odvinovat obvazy. Ani nezkřivil tvář, když se dostal až ke kůži s chloupky přilepenými zaschlou krví k obvazům. Poslední vrstvu odstranil jediným trhnutím.

Když Lilith uviděla jeho sotva zajizvené řezné rány, její oči se rozšířily hrůhou.

Pocítila mrazení, třebaže teplota v pokoji se pohybovala na celkem příjemné úrovni.

Takováto zranění už viděla několikrát. Každopádně dost často na to, aby mohla s jistotou říct, že si je Paul nezpůsobil sám. Byla to naprosto jasná znamení: dlouhé řezy.

"Landru...," sklouzlo jí ze rtů.

Viděla už oběti tohoto upíra a hledače Kalichu nahoře v horských oblastech Himaláje. A od té doby, co prožila ve snu symbiontu celý život své matky, věděla, že Landru je jakýmsi slibem nucen obstarávat si krev svých obětí takovýmto způsobem. On sám se označoval proklatcem a odčiňoval tím nějaký - zatím ještě neznámo jaký - čin ve své minulosti. Ale současně byl Landru tím nejhorším nepřítelem. Lilithiným úhlavním nepřítelem!

Oba dva se honili za tím samým objektem - ale z různých pohnutek.

Landru chtěl vypátrat Liliový kalich, aby jej znovu navrátil Starému plemenu a zajistil pro něj tak naléhavě potřebný dorost.

Lilithiny cíle byly prostější - ale měly být základním kamenem k naplnění jejího velkého úkolu: pokoušela se najít tuto upírskou nesvátost, aby ji konečně jednou provždy mohla zneškodnit. Aby ji zničila, a tím zabránila dalšímu rozšiřování prastarého upírského plemene, které, jak se zdálo, se nedokázalo rozmnožovat tradičním způsobem. Kdyby byl Kalich,

jakožto nezbytná záruka upírského dorostu, jednou provždy zneškodněn, zvýšila by se tím také šance připravit její napůl vlastní národ dlouhodobě o jeho mocenskou základnu. Nejprve by "vyčistila" Sydney, pak...

O čem to přemýšlím? vyděsila se.

Současně se jí vybavilo poznání, jehož se jí dostalo v mrtvé zahradě soumraku, a její hrůza ze sebe samé ještě narostla.

Musíš zabíjet mnohem víc! pravil jí ten ženský netělesný hlas beze slov. Nemůžeš se déle už jen omezovat na to, abys na lidech jen tišila svoji žízeň. Musíš je...

NE!

Paul k ní s očekáváním vzhlédl.

Zařvala to svoje "ne!" nahlas. Přesto však netušil, co se s ní děje. Bylo to absurdní. Nebyla žádná vražedkyně. Zabíjela upíry. To bylo její předurčení, osvobodit Zemi zpod jařma klanů. Ale zabíjet lidi...?

"Ne!"

Ještě během tohoto druhého výkřiku se jí do vědomí vplížilo tušení, že toto je jedna z věcí, proti kterým se již nemůže bránit.

Co se to přihodilo v Paddington Street 333?

A nejen Coddovi, tomu ubožáku. Nejen Bennymu, Jeffu Warnerovi a všem těm ostatním, kteří se přiblížili příliš blízko sféře DOMU?

Proč měla tak silný pocit, že do zahrady vstoupila naposled a že Jeffa Warnera nikdy coby vyslance DOMU nespatří?

Pocit, že bude na věky sama. Sama bojovat proti pánům světa, ž nichž ten nejhorší byl právě tento Landru...

Co se to stalo s Beth? Vyhnala ji ze své vlastní vůle - nebo tu skutečně svoji úlohu sehrály následky wondjinovského moru?

Lilith se pokoušela zbavit se myšlenek na zabíjení. Avšak její vnitřní hlas ji neposlouchal, stále ji vyzýval: Zabij Paula! Zabij ho! Pila jsi jeho krev - učiň teď i druhý krok! Udělej to, nebo tě ONA přece jen znovu pošle nazpět do tvé stoleté kolébky. Abys byla dokončená. Aby ti vzala každou šanci na sebeurčení...

"Pusť televizi!" přikázala Paulovi "A pak si ošetři svá zranění. Umyj si je."

Poslechl a podal jí dálkový ovladač. Lilith pak za ním hleděla, jak se vleče do koupelny. Pochopila, proč si nevzpomínal na příčinu pořezání. Landruův hypnoblok byl příliš silný. Bylo to stejné jako v těch sedmi nepálských vesnicích. Za závorou, kterou Landru spustil svým přeživším obětem, číhalo šílenství. Kdo postižené vytrhl ze zapomnění, vydal je pomatenosti.

Udělej to! šeptal její zlý vnitřní hlas. Neber na něho ohled!

Jakkoli ji to ničilo, neuposlechla. Přepínala televizní kanály a zatímco hledala vysílání zpráv, ptala se sebe samé, proč Landru nezaútočil osobně. Proč se omezil na Paula a ani toho nezabil.

A ještě jedna otázka jí bleskla hlavou: byl Landru, dokud ho váže jeho slib, vůbec stavu opatřit si služebné kreatury? Byl schopen předávat nákazu oním nepřímým, magickým způsobem, jakým tišil svoji žízeň...?

Nenechal Paula žít prostě proto, že tento se nikdy po své smrti nemůže stát otrokem upírské nákazy?

Ani Landru, ani jiní příslušníci Starého plemene neměli zájem o nekontrolované rozmnožování svých vazalů. Tak tomu bylo už za Creanniných časů.

Lilith do sebe nasávala zprávy lokálních stanic, zabývajících se překonaným morem, jako suchá houba. Jako elektrizována naslouchala pak věcnému hlasu jedné hlasatelky:

"...byl mezi uzdravenými nemocnými pozorován zvláštní jev: tělesně se zdají být opět v úplném pořádku, avšak vykazují jistý psychický ‚defekt': Jejich osobnost se proměňuje a extrémně se převrací v protiklad. Očividné sympatie se mění v antipatie. Milenci se náhle nenávidí, a jak nám vysvětlil doktor Frans Stalheim, jenž je v tomto oboru nesporným expertem, v interview pořízeném před tímto vysíláním, neexistuje dosud jediný záchytný bod, dokazující, že by za to byla zodpovědná epidemie, přenášená krysami. Poslechněte si sami..."

Obraz se změnil a objevil se nepříliš přátelsky hledící muž s dlouhou světlou hřívou. Měl ocelově modré, výrazné oči, jimiž se Lilith cítila podivně zasažena a současně musela s námahou potlačovat myšlenku: Najdi ho! Napij se jeho krve! Zabij ho!

Její prsty sevřely ovladač. Tomu, co dělá Paul v koupelně, nevěnovala vůbec pozornost. Veškerou svoji pozornost upnula na to, aby poslouchala, co Stalheim povídá, a přitom nad sebou neztratila vládu.

Náhle se jí zmocnila naděje, kterou však Stalheim svým strohým komentářem zase záhy rozmetal: snad přece není všem dnům konec. Snad by přece nějak mohla Beth vyléčit z její nevraživosti! Je jenom třeba, aby tento Stalheim objevil nějaký prostředek...

Jenom!

Lilith se chraplavě zasmála. Nevěděla o medicíně naprosto nic, ale to málo, co vyrozuměla ze Stalheimova stanoviska, jí jen potvrdilo přesvědčení, že její naděje je směšná. Stalheim nezjistil v krvi bývalých pacientů ani původce vyvolávajícího mor ani onu proměnu nálad. Mluvil o nějakém "nultém pacientovi", a trvalo dlouho, než Lilith pochopila, že tím myslí prvního infikovaného, u kterého chtěl zjistit zdroj nákazy.

Tento "nultý pacient" by mohl snad být pro Stalheima klíčem k možnému úspěchu - avšak nikdo nevěděl, kde ho najít. Mor vypukl stejně bleskurychle a tajuplně na mnoha různých místech a stejně tak rychle zase zmizel. Nikdo neznal příčinu jeho výskytu, ani jeho náhlého ústupu. Stalheim zastával teorii, že se lidský imunitní systém zakrátko původci přizpůsobil a bezpochyby jej překonal. Byli však také mrtví, kterým se tento "kousek" nepodařil...

V tomto ohledu věděla Lilith víc než kdokoli jiný - snad s výjimkou Beth.

Podívala se na jméno stanice, které poskytl Stalheim interview, a přešla k telefonu. Nebyl žádný problém spojit se s televizním studiem. Lilith se představila jako Beth, aby se jako novinářka mohla snadněji dohodnout s redaktorkou.

Několik minut nato už měla adresu do hotelu, kde byl Frans Stalheim ubytován.

Hned jak zavěsila, pocítila znovu onen nátlak, jenž začal v Paddington Street.

Zabij! Nepij už své oběti pouze krev...

Nikdy...!

Ale její odpor už počínal ochabovat.

Paul se vrátil zpátky. Košili měl svlečenou. Nikde na něm nebylo vidět žádnou krev.

To se změní.

Hned.

Lilith mu pokynula, ať jde k ní. Cítila se špatně. Nechtěla to. Dělala to naprosto bez vlastní vůle.

"Pojď sem, Paule!"

Přicházel - bez odporu, jak se zdálo. Hypnóza zahalila jeho schopnost sebezáchovy, třebaže Lilith již zřetelně vyčnívaly ze rtů upírské zuby. Třebaže z jejího obličeje spadl veškerý půvab, jako nějaká odložitelná maska.

Čekala, dokud nestál až u ní. Opálení do hněda propůjčovalo jeho tělu v umělém světle jakousi bronzovou sošnost. A přece působil přitažlivě.

Ne! Nedělej to!

Vysmívala se svému váhání. Její vlčí chtivost náhle jako by zasáhla každý pór Paulovy kůže. Postupně mu zřejmě i v poutech hypnózy začalo docházet, že tentokrát jde o něco úplně jiného, než při jejich prvním kontaktu. Že Lilithin úmysl se neomezí jen na sex a krev.

Pokusil se couvnout.

Celý se zkroutil pod prudkou, bičující hrůzou.

Zvedl paže, aby ji od sebe odstrčil...

Marně.

Lilith mu neúprosně sevřela ramena. Bezmocná úpěnlivost v jeho očích ji dojímala, ne však onu naléhavost, jejímž nástrojem náhle sama byla.

Necítila ani žízeň, ani touhu. Jeho krev okusila už předtím (stejně jako Landru...). Nyní chtěla dohnat zmeškané. Její ostře zahnuté nehty zanechaly na jeho kůži krvavé stopy. Její drápy klouzaly výš a výš a nakonec sevřely jeho krk...

Landru krotil starou nenávist.

Lilith mu v tolika věcech připomínala svoji matku, tu děvku Creannu. Rozdílná barva vlasů v tom nehrála žádnou roli.

Landru visel za oknem hlavou dolů a nahlížel dovnitř do bytu. Drápy zaťal do okenního trámu. Jeho citlivé smysly vnímaly dění uvnitř hned na několika úrovních. Jemný, na ultrazvukové vlny naladěný sluch uměl bez námahy nastavit na lidské hlasy. I přes dvojité sklo slyšel každé slovo, které bylo uvnitř vysloveno. Stažené žaluzie ho chránily před odhalením. Jemu samotnému stačily nepatrné štěrbinky mezi lamelami, aby dokázal přehlédnout celou místnost.

Sledoval Lilith už od Paddington Street. Na bezhlučných křídlech. Zahalen mlhou.

Její příchod na pozemek číslo 333 aktivoval magický alarm, který zde Landru při své poslední návštěvě zanechal.

Nyní měl konečně důkaz, že Lílith přežila nejen události v Himalaji, nýbrž i bombu v preparované hlavě svého otce!

Náklady vynaložené v Indii nebyly tedy vyhozeny zbytečně. Vyplatí se. A brzy.

Landru si nemohl odpustit, aby si s Lilith trošku nepohrál. Aby věděla, že je jí na stopě. To zvyšovalo dráždivost.

Dokud se neujistil, jestli při své návštěvě pozemku nezískala nějaké údaje o místu úkrytu Kalichu, byla by její smrt unáhleností. Ne, přehnaná zbrklost nikdy nebyla Landruovou chybou...

Všiml si jejího zvýšeného zájmu o televizní reportáž, stejně jako jejího následujícího telefonátu. Když nahlas zopakovala jméno a adresu hotelu, bylo mu jasné, že se tam dříve nebo později podívá sám.

Až dosud se však nestalo nic moc na dívání.

To se však náhle změnilo. Lilith svého utajeného pozorovatele šokovala tím, že šla po hrdle svého průvodce. Ne, aby sála jeho krev, nýbrž aby ho nemilosrdně počala škrtit!

Landru nevěřil svým očím. Jeho chladné srdce se jen málokdy rozbušilo rychleji.

Ale teď se mu to přihodilo.

A stalo se ještě víc.

Landru ani necítil, jak se jeho drápky pod dojmem toho, co se uvnitř dělo, zachvěly a uvolnily z trámu. Jako by jej náhle postihlo ochromení a neznámá panika mu počala zatemňovat vědomí.

Jeho netopýří tělo se osamostatnilo a uprchlo i s ním pryč od okna. Ale pocit, že by zmeškal něco důležitého, Landrua přiměl, aby se vší silou vzepřel proti tomu, co ho táhlo pryč.

Vrátil se zpátky na své místo.

Byl pryč jenom pár minut. A přece, když se vrátil, bylo už po všem.

Muž, z jehož krve získal Landru informaci o naprosto nečekané Lilithině vlastnosti, ležel zkroucený nehybně na zemi.

Landru poletoval od okna k oknu, ale zjistil jen, že Lilith už odešla.

Pak ji uviděl vycházet z domu a pověsil se jí na paty.

Krátce předtím...

Náhle pocítila přítomnost někoho cizího.

Oči, které ji sledovaly.

Ochromující dech, který se po ní natahoval...

Lilith prudce otáčela hlavou. Nevynechala žádný směr. Ale neobjevila nic, vůbec nic kromě -

Kde to jsem?

Náhle měla pocit, že se vznáší nad zasněženými vrcholky hor a vnořila se do této vize s nepřekonatelnou silou.

Na jednom vrcholu uviděla neznámého, i bez obličeje jaksi děsivě krásného muže v rozevlátém plášti. Pohled na něho jí byl naprosto neznámý, a přece jaksi povědomý. Měsíc s přímo mystickou silou a velikostí jí svítil na cestu, když se pokoušela přiblížit se oné postavě.

"Kdo jsi?" zaslechla svůj vlastní hlas.

Natáhla k němu ruce, zatímco on měl paže dál zkříženy na prsou - obraz nedostupnosti.

Neodpověděl. Avšak pak se tam, kde předtím nebylo nic, vytvořila půvabná ústa a oči, tonoucí v melancholii. Ústa artikulovala slova:

"Nerozumím ti!" vykřikla, aniž by její ruce stačily k němu dosáhnout. Čím blíž k němu přicházela, tím víc se vzdaloval...

Pak vize pominula.

Lilith zírala do Paulova zmodralého obličeje. Viděla v něm podlézá vost dokonce i tváří v tvář smrti - a povolila svůj nemilosrdný škrtící tisk.

Co to dělám?

Paul se zhroutil k zemi. Ani nehlesl a zůstal nehybně ležet.

Lilith doufala, že není mrtev, pouze v bezvědomí. Avšak nestačila se přesvědčit.

Znovu se v prodraly na povrch jiné myšlenky.

Jestli ještě není mrtev, dokonči své dílo! Musí na místě zemřít!

Vší silou se její duch vzepřel proti tomuto našeptávání. S námahou se obrátila od Paula a plně se soustředila na východ z bytu. Musí odtud, hned, dříve, než zase začne poslouchat ten netělesný hlas ve svém nitru.

Myšlenka na cíl, který si sama vytýčila, jí útěk ulehčila; ona myšlenka, která ji napadla předtím, když slyšela v televizi rozhovor s doktorem Stalheimem.

Jakmile vyšla ven, cizí našeptávání skončilo. Lilith se zhluboka nadechla chladného nočního vzduchu. Potom vykročila dolů po ulici, pryč od bytu toho pěkného, možná že mrtvého prodejného chlapce.

Pryč, tam, kde je věčná noc...

Krysy byly stále ještě tu. Ale nebyly už přisluhovači onoho démonického vůdce, jenž je zneužíval jako své oči, své uši a své vojáky...

Lilithiny oči objevovaly v podzemních kanálech sedící, vlhkem se lesknoucí chlupatá těla. Zdálo se, že i hlodavci si ji prohlížejí. Zvědavě a stále ještě s oním zákeřným leskem v očích, třebaže už v nich nebylo nic démonického. Mnohé seděly na svých tlustých zadcích a předními prackami si čistily vousky. Jejich zašpičatělé čenichy byly zvednuté, jako by větřily. Vypadaly jako by vibrovaly v neustávajícím proudu.

Lilith se zhluboka nadechla a vydechla.

Sestoupila do kanalizace přesně tam, kde minulé noci spolu s Beth, Moskowitzem a tím usměvavým Bennym opustili sydneyské podzemí.

Déšť ustal a proud fekálií se vrátil zpátky do svého vyzděného koryta. Lilith se obratně pohybovala po kluzké podlaze. Nebyla bosá. Symbiont jí vytvořil tmavý catsuit, uzavírající i nohy. Na podrážkách pak udělal vroubkovaný profil, který jí chránil před uklouznutím.

Lilith se marně pokoušela navázat telepatické spojení se svým živým oděvem, který získala jako dědictví po matce. Ale symbiont mlčel už dlouho. Dost možná ho manipulace wondjinů umlčela navždy a Lilith se stále ještě nedokázala rozhodnout, jestli to má přivítat, nebo toho litovat.

Občas jí chyběl partner k "povídání".

Samota je klidná bouře, dočetla se v jedné knížce z Bethiny knihovničky. Tenkrát ještě neměla tu správnou zkušenost, aby té větě porozuměla. Také to se dnes změnilo.

Pohybovala se přímo tam, kde se nacházela klenutá místnost vyrovnávací protipovodňové komory, kde byla včera připoutána magickými řetězy. Řetězy, které sama nedokázala přetrhnout, pro Codda to však byla hračka.

Codd...

Náhle se jí vynořila vzpomínka na jeho rozpadávající se, spalované tělo. Hluboko ve svém nitru stále ještě doufala, že si z ní Dům ztropil poněkud nechutný žert. Že Coddův strašlivý konec byl pouhou halucinací a ve skutečnosti se pouze vnořil do lůna země - tam, kam Jeff Warner mizel při každém jejich setkání.

Klenutá místnost byla prázdná a opuštěná. Nic zde nepoukazovalo na dobu Lilithina věznění. Ba dokonce i lidské kostry, pod kterými se mutant onoho kryse podobného tvora ukrýval, byly buď odneseny divoce proudící vodou, nebo úmyslně odstraněny.

Tady ten mutant zemřel.

Tady mu Codd vytáhl srdce z těla - holýma rukama.

Ještě tlouklo, když je předhodil hejnu krys k sežrání. A pak se to obrovské zvrhlé tělo v několika vteřinách prudce scvrklo, vrátilo se zpět ao podoby toho, čím bylo, nežli jej wondjinova pomsta zvětšila do monstrózní velikosti: znovu se stal malým tasmánským ďáblem - oním vzácným dravcem, který se vyskytuje už jenom v Tasmánii. Například na svazích Mount Reidu, kde se i mnohatisíciletý prastrom stal rovněž obětí událostí...

Lilith zklamaně poklesla ramena. Skutečnost, že deštěm přihnaný proud odplavil všechny kosti, jí dala s konečnou platností najevo, jak marný byl její úmysl.

Lilith viděla náhle naprostou neřešitelnost toho, co si předsevzala.

Lilith chtěla Stalheimovi - a vlastně potažmo i Beth - opatřit toho "nulového pacienta".

Ale také tento nepatrný záblesk naděje se zde ztrácel tváří v tvář smutné realitě...

A v tu chvíli se to přihodilo.

Přihodilo se to znovu!

Lilith byla náhle zasažena podobným pocitem jako předtím v Paulově bytě. V jediné vteřině se rozplynulo její okolí a opět se jí zdálo, že se vznáší v drsném horském pověří. Opět se jí zdálo, že vidí onoho tajuplného muže téměř bez obličeje, který se jí marně pokoušel něco říci, obklopen zasněženými vrcholky hor.

Ale tentokrát ten muž měl tvář.

Tvář Franse Stalheima, odborníka na morová onemocnění!

Lilith se zapotácela, zavřela oči a když je zase otevřela, obrazy zmizely. Stála v klenuté místnosti, na první pohled úplně stejné, a přece najednou slyšela něco víc než tiché hučení vody.

Hru na flétnu!

"Benny...?"

Lilith se otočila kolem své osy. Bezděky očekávala, že se mladý Číňan opět objeví, doprovázen hejnem šedých hlodavců.

Neposlechl tedy Coddovu příkazu a nešel na Paddington Street?

Lilith si to takřka přála, třebaže neměla vůbec příležitost poznat Bennyho blíž. Jisté se však zdálo, že také on se stal obětí zvrácené wondjinovské magie. A o tom, co ho na pozemku 333 čekalo, si již Lilith nečinila žádné iluze. Po své poslední návštěvě už ne...

Melancholická melodie nezesilovala. Zdálo se, jako by se její původce nepohyboval, natož aby se přibližoval.

Lilith, ať se snažila sebevíc, nedokázala ani určit přesně směr, odkud hudba přichází.

Ale pak se přihodilo to, co Lilith už jednou poznala za jiných okolností: krysy z okolí nastražily uši, chvíly strnuly jako uhranuté a pak se daly do pohybu. Tam, odkud tušily přicházet melodii.

Lilith neměla co ztratit. Rozběhla se za krysami.

Následoval Lilith do podzemí. Jeho maskování bylo perfektní. Pohyboval se jako krysa mezi krysami. Hlodavci cítili jeho odlišnost a vyhýbali se mu. Avšak ani oni netušili, kdo se pod maskou skrývá.

A Lilith?

U té si nebyl jistý, zda by nebyla schopna vycítit jeho pravou totožnost. Proto si od ní udržoval odstup. Cestičky, kterými ji sledoval, si volil na samém okraji svého zorného pole. Netušil, co tu Lilith dole hledá. Ale chtěl to zjistit. Od nynějška už ji nikdy nespustí z dohledu, dokud jeden z nich dvou nenajde Kalich...

Ve stejnou chvíli, kdy také Lilith náhle strnula, zaslechl i Landru tu neskutečnou melodii, jež vábila, i když slabě, také jeho krysí tělo.

Zatímco ještě rozmýšlel, má-li se poddat vábení, uviděl, že všechny krysy z okolí mu již podlehlý - a že také Lilith chce zjistit původ těch flétnových tónů.

Ihned se dal do pohybu, poddal se tomu vnitřnímu puzení a dokonce Lilith předběhl. Neboť stál zdroji hudby blíž.

Čím víc se blížil k cíli, tím víc cítil i nebezpečí, které z melodie vycházelo.

Trochu zvolnil běh a vnitřně se obrnil proti příliš silnému ovlivnění.

To se mu podařilo.

Na rozdíl od pravých krys, které byly zhoubné melodii vydány naprosto všanc...

Co to je? pomyslel si Landru, když se ocitli v menší klenuté místnosti a on tam uviděl jakousi stínovou postavu ještě dřív, než se za ohybem objevila Lilith.

Stín, obklopený pachem smrti.

Stín, kolem kterého se krysy srotily, jako by jim šlo o život.

A taky jim o něj šlo!

Landru fascinovaně sledoval - se všemi pocity krysy - jak stínová ruka diriguje hlodavce podle své libosti. Jak je rozdělil na kluzké podlaze, a jakmile zaujaly své určené místo, hynuly stejnou stínovou rukou.

Ano, hynuly.

Také Landru pociťoval svým tělem obrovskou touhu po smrti. Nejen to, nýbrž také zvědavost jej ponoukala, aby se vzdal svého maskování. Ve svém originálním těle pak sledoval, co stín napsal na zem dřív, než se rozplynul.

Četl, pochopil a jednal v jednom jediném okamžiku, když už zaslechl Lilithiny kroky.

A opět změnil - trošku ho to už unavovalo - pomalu své tělo. Jako "létací pes", australská obdoba netopýra, se vrhl na řadu mrtvých krys. Rozmáchlými údery svých křídel nad mrtvými těly rozvířil zprávy ve chvíli, když Lilith vstoupila do místnosti.

Prudkými údery křídel vystřelil Landru těsně nad zemí do nejbližší chodby.

Lilith viděla něco mizet. Jako stín.

Avšak nepoznala, co to bylo.
Všude ležela mrtvá těla před chvílí ještě čilých zvířat, která sledovala.
Melodie umlkla.
Benny tu nebyl.
Kdo tedy?
Co se stalo?
Instinkt Lilith před ničím nevaroval. Ale to nemuselo znamenat, že nebezpečí již pominulo. Už jednou - tehdy, když to v noci zaskočilo v bytě Codda - instinkt nefungoval, anebo fungoval příliš pozdě...
Potřebovala několik vteřin, aby pochopila, že ty bez ladu roztroušené mršiny vlastně tvoří čitelná "slova":
L NDRU
P ZOR INDI
CHRAŇ S PŘED MNOU
O I MĚ PR NUT LI
JÁ
(Na tomto místě byla velká mezera a dál pak následovaly už jen dvě čitelná "písmena" vytvořená z těsně k sobě přiložených krys)
NA
Lilithin pohled utkvěl na prvním slově, které, třebaže bylo trochu poškozeno, bylo naprosto jednoznačné.
LANDRU.
Už zase se jí pověsil na paty. Je zpátky v Sydney. Věděla to už od chvíle, co viděla Paulova zranění.
Ale kdo ji to tu varoval a před čím?
Byl snad Landru zde? V kanalizaci?
To by se k němu docela hodilo, že si s ní zase hraje na kočku a na myš.
Pohledem klouzala po okolí.
Byl snad Landru ten prchající stín, který předtím zahlédla?
Pak si Lilith povšimla mršin, které netvořily žádná písmena, nýbrž naprosto jednoznačný symbol.
Šipku.
Spontánně se obrátila naznačeným směrem.
V bezprostřední blízkosti toho "krysího puzzle" končila cesta ve slepé uličce.
Ale tam leželo něco, pro co Lilith stačilo se jenom sehnout.
Další mršina. Obzvlášť dobře zachovalá.
Jako by jen spala.
Kvůli ní sem Lilith přišla. Byly to pozůstatky tasmánského ďábla.
V úžasu zdechlinu zvedla...

Další frustrace na sebe nedala dlouho čekat. V hotelu, kam se Lilith hned po skončení pátrání v kanálech vydala, se dozvěděla, že doktor Frans Stalheim už odcestoval.
"Kdy? Kam?" zeptala se recepčního, který se na Lilith pro pach, který kolem sebe šířila, díval poněkud svrchu, na druhé straně však byl oslněn jejím atraktivním zjevem.
Lilith si ani nepotřebovala vypomáhat sugescí - a že by naléhavě potřebovala pořádnou sprchu, věděla sama.
"Domů. Jeho letadlo odletělo před -" podíval se na hodinky, "- třemi hodinami.."
Lilith se snažila překonat zklamání.
"Máte jeho tamější adresu?"
Recepční důležitě přikývl. "Každý, kdo tu nocuje, musí vyplnit přihlašovací lístek..."
"Chci ho mít!"
"Prosím? Proč bych měl...?"
"Sem s ním!" Ztratila už zbytek trpělivosti.
Recepční poslušně prolistoval tlustý pořadač a nakonec jí naprosto nebyrokraticky přihlašovací lístek podal.
"Děkuji."
Lilith ho zbavila špatného svědomí a každé vzpomínky na poskytnutou pomoc.
Schovala lístek do kabelky, která nebyla vlastně vůbec žádnou kabelkou, nýbrž součástí symbiontu, a šla. Taxíkem se rozjela za ranního úsvitu k Bethinu bytu. Byla odhodlána,. zkusit to nakonec ještě v redakci, kdyby nezastihla Beth doma.
Něco se musí stát.
Brzy.
Zůstávat dál v depresi není žádné řešení!
"Znáte nějakého Nicka?" zeptala se Lilith při jízdě taxíkáře a sama byla překvapená, že si po tak dlouhém čase náhle zase vzpomíná na muže, který byl jejím prvním milencem. A také prvním mužem, jehož krev si opatřila sama. "Jezdí taky s taxíkem..."
"Nick?" opakoval řidič středního věku. "Je tu pár set kolegů s tímto křestním jménem. Nešlo by to trošku upřesnit?"
Lilith popsala blonďatého, sportovně urostlého muže.
Avšak jediným výsledkem bylo omluvné pokrčení rameny.

"Sony. Co mu chcete? Ošidil vás při placení?"
Ne, to bych ho musela zabít, pomyslila si abstraktně.
"Ne, ale měl fantastickou výdrž."
Řidič zrudl až ke konečkům uší.
Chvíli nato byli u cíle a Lilith ho obdařila pocitem, že dostal fantastické dýško.
Pak vyjela výtahem až k Bethinu bytu.
"Kdo je to?" zavolal nezaměnitelný hlas její přítelkyně přes dveře. Ale až poté, co Lilith několikrát divoce zazvonila.
Neměla u sebe už klíč. Nechala ho tu, když odcházela s Coddem a Paulem.
"Já!"
Také Beth ji poznala bez problémů.
"Zmiz!"
"Otevři! Musíme si spolu promluvit - hned!"
"Není už co říci," odsekla Beth. Její tón jen podtrhoval obsah jejích slov.
Ještě jednou se Lilith, vrtíc hlavou, musela ptát, jaký zlý žert si to ztropil poražený mor s těmi, kdo jím byli nakaženi.
"Je toho hodně k povídání - a týká se to tebe. Nemůžeš se věčně skrývat. Jsi pořád ještě nemocná, a já ti chci pomoci. Zatraceně - copak neposloucháš zprávy? To už nečteš ani vlastní noviny?"
"O čem čteš ty?"
"O tom, že naprosto nejsi ojedinělý případ! Tvůj náhlý odpor ke mně přece nenarůstal nijak postupně - přišel doslova přes noc. Spolu s tím morem, ze kterého ses dostala..."
"Křičela bych ještě víc," prohodila Beth jedovatě. "Ať tě každý na patře slyší!"
"Můžeš to změnit: otevři a pusť mě dál!"
A skutečně se otočil klíč v zámku a dveře se otevřely. A přece se Beth tvářila naprosto nesmiřitelně, když Lilith vstoupila dovnitř.
"Odkdy nosíš brýle?" podivila se.
"Od té doby, co nemohu kontaktní čočky ani vystát!"
Lilith se na ni zadívala. Beth kromě brýlí ha sobě neměla skoro vůbec nic. Jen košilku lehkou jako dech. "Dnes nemáš práci?"
"Vzala jsem si volno. Život není jenom samá práce!"
Lilith jenom zavrtěla hlavou. Současně pocítila bolest při pohledu na toto přitažlivé tělo, se kterým ji tolik spojovalo, a přece se ho nemohla dotknout.
"Musela sis toho přece sama všimnout," řekla, "jak najednou odvrhuješ všechno, co jsi dřív měla ráda!"
"Člověk se mění - pocity se mění. Proč nedokážeš akceptovat, že..."
"Protože mi nejsi lhostejná!" přerušila ji Lilith.
Beth zmlkla.
Pak se nenávistně zasmála.
Lilith se rozhodla nevšímat si otevřené nenávisti, kterou četla v Bethině pohledu. Otevřela kabelku.
"Fuj, jak pěkné!" Bethin výraz se střídal od odmítání až po příjemné vzrušení, když její pohled padl na mršinu.
"Víš, co to je?" zeptala se Lilith drsně.
"Tasmánský ďábel."
"Je to tasmánský ďábel. S jeho pomocí bude možná nalezena příčina a prostředek proti tvému zmatení pocitů. Musíme ho co nejrychleji dopravit do Evropy. Do -"
"Co to žvaníš!" A opět mezi nimi bylo otevřeně nepřátelství, když Beth odvrátila pohled od mršiny. "Co bych dělala v Evropě?"
"Žije tam muž, který nám může pomoci. Jmenuje se..."
Náhle se Lilith odmlčela, když se z ložnice ozval cizí hlas.
"Nějaké problémy, darling?" To vyřídím sama!"
"Ty máš návštěvu?" zeptala se Lilith, když se zase opanovala. Žárlivost jí byla cizí. Otřesená byla jen touto zatím poslední součástí proměny Bethiny osobnosti. "Mužskou návštěvu?"
"Máš něco proti tomu?"
Lilith přemýšlela, zda by neměla nejhorší vykolejení své přítelkyně zkusit korigovat hypnózou. Nakonec to zavrhla. Bylo by to jen vyrážení klínu klínem.
Dříve než odešla, řekla Beth Paulovu adresu. Nic lepšího ji v tu chvíli nenapadlo, a tak se rozhodla dočasně se k němu uchýlit, než bude hotová se všemi přípravami na cestu do Finska.
Také mu byla ještě něco dlužná. Musí se o něho postarat.
Pokud vůbec jejich poslední setkání přežil...

"Kdo to byl?" zeptal se George Seymor, když se Beth vrátila zpátky.
"Někdo, kdo má dlouhé vedení," odpověděla chladně.
Právě tento chlad ho vzrušoval.
Vlezla si k němu zpátky do postele. "Pokračujme tam, kde jsme skončili..."
Seymor neměl námitek. Jeho ruce žádostivě hladily ohebné tělo, štíhlé jako proutek, tělo ženy, které se říká "Macbeth".

Ženy, který si umí prosadit svou.
Seymor si nikdy nedělal naději, že by někdy mohl skončit u ní. Dokonce se všeobecně tvrdilo, že Beth MacKinsayová vůbec není na muže.
Bylo mu to jedno. Teď a nyní se mu dávala, jak jen si to člověk může od pořádné ženské přát.
Zatím se ještě mnoho nestalo. Trochu hlazení, nějaké to hraní si s jazykem... Pak zazvonil zvonek.
Beth si sundala brýle a vklouzla k němu. Její drobná, pevná ňadra se přitiskla hebce a teple k Seymorovu hrudníku, na muže snad trošku příliš holému. Její nahota působila na něho tak erotizujícím způsobem, že se mu okamžitě obnovila erekce.
"Přítelkyně?" zeptal se bez jakéhokoli vážného zájmu.
"Loňské sněhy." Zapečetila mu rty. Nejprve ukazovákem, potom ústy.
Seymor zasténal při dalším dotírání jejího jazyka.
O něco později zasténal z jiného důvodu.
Znovu se ozval zvonek u dveří.
"Tvrdohlavá přítelkyně..."
V Bethiných očích se zablýsklo.
"Zůstaň!" prosil ji.
"Ne!" odsekla, jak se na Macbeth sluší. "Teď už jí to vytmavím. Jednou provždy!"
Odtrhla se od něho, vyklouzla z postele a zamířila ke dveřím.
"Jestliže to nepochopila předtím," usoudil Seymor, "nepochopí to nikdy!"
Pak ho udivilo, že Beth svoji přítelkyni venku prostě nahlas nevyhodila. Slyšel jen šeptající hlasy, nic víc.
Byl ale příliš líný, než aby vstal a šel se podívat.
Čekal.
Jeho úd zplihl podruhé. Seymor na něj vrhl omluvný pohled. Kdo ví, jestli mu odpustí a postaví se ještě potřetí.
Ale k tomu už nedošlo.
Když se Beth vrátila zpátky, vypadala jako vyměněná. Seymor okamžitě pochopil, že se něco změnilo v jeho neprospěch.
"Kdo to byl? Přítelkyně ne...?"
Beth zavrtěla hlavou. A potom řekla něco, co jeho zmatek ještě nepoměrně zvýšilo: "Ne. Tvoje propustka..."

Ve spěchu Lilith zapomněla zavřít při odchodu dveře Paulova bytu. A byla to jen šťastná náhoda, že nikdo call-boye za pouze přivřenými dveřmi mezitím neobjevil!
Mladík stále ještě ležel tam, kde ho Lilith nechala. Zatímco se k němu přibližovala, nečekaně se jí vrátily ony "rozkazy", o kterých se domnívala, že je v sobě už dávno potlačila.
Zabij ho! Neber si od něho jen trošku krve - vysaj ho úplně!
Nenáviděla ten hlas. A náhle získala podezření, že také ona - jinak než Beth nebo jiné oběti krysího kousnutí - se snad změnila.
Že "hlas" snad nemá vůbec nic společného s návštěvou v zahradě, nýbrž je symptomem procesu podobné proměny...
Sklonila se nad mužem. A když viděla, že ještě žije, pocítila žízeň. Avšak vší silou se přemohla, protože se obávala, že by už nedokázala přestat, kdyby jednou začala.
Poznala, že už je dávno při vědomí, avšak přece není schopen žádné iniciativy. Stále ještě byl pod vlivem její hypnózy. A jak se zdálo, vzpomínal si na její útok, neboť když Lilith opatrně odstranila myšlenkovou blokádu z jeho mysli, najednou hlasitě vykřičel svůj strach, nahromaděný za celé hodiny.
Lilith ho musela ještě opatrněji "přivést k rozumu" a zároveň mu z paměti vymazat onu epizodu, kterou by tak ráda vymazala i z paměti vlastní.
Později večer se jí ještě její stará (bývalá?) přítelkyně postarala o překvapení, zprvu příjemné. Náhle stála Beth mezi dveřmi.
Tak rychle s tím Lilith vůbec nepočítala.
"Pomoz mi," prosila Beth. "Stále ještě tě nemohu vedle sebe vystát - ale vzpomínám si na doby, kdy tomu bylo jinak... Pomoz mi - jestli můžeš..."
Vzápětí pak vtrhli do Paulova bytu upíři.

Několik oken současně se rozbilo pod náporem půl tuctu netopýrů, kteří se ještě ani neproměnili a již se vrhli na Lilith, Paula a Beth.
"Pozor!"
Lilithin pronikavý výkřik nezabránil tomu, aby se upíři chopili svých obětí.
Tři se vrhli na ni samotnou, zatímco zbývající se podělili o Paula a Beth.
Paul křičel jako šílený. Veškerá její snaha uklidnit ho byla tímto neskutečným útokem zmařena.
Jakmile ty bestie nabyly lidské podoby, zavrtaly nejprve své drápy - a pak i zuby do jeho masa!
Lilith mu chtěla rychle přispěchat na pomoc, ale převaha ji nutila zachránit si napřed svoji vlastní kůži.

Beth jí docela zmizela z dohledu. Ani ji neslyšela křičet.
Možná, pomyslila si Lilith s těžkou myslí, je už mrtvá.
Pak musela přestat myslet.
Jednala už jen instinktivně. Jako automat, vyrobený k dokonalému zabíjení.
Ztratila přehled o tom, co přesně dělá. Namísto aby čekala a doufala, jestli se do boje zapojí symbiont, spolehla se raději na svoji vlastní, stále rutinnější techniku.
Místnost naplnily ječivé výkřiky.
Výkřiky, které muselo být slyšet i v sousedních bytech.
A přece nikdo nepřišel. Ale třeba někdo zalarmuje policii. Ovšem, než ti přijedou, bude už dávno po všem.
Ať už zvítězí kterákoli strana.
Jednomu po druhém zlámala Lilith upírům vaz: kromě klasického probodávání kůlem jediná jí známá stoprocentně spolehlivá metoda, jak bezpečně zabíjet příslušníky Starého plemene a zabránit jejich návratu.
Také ona sama v boji utrpěla zranění, která by každému člověku přivodila smrt. Jí se však podařilo ignorovat bolest a vrhnout se na zbývající soupeře.
Pro Paula už bylo na jakoukoli pomoc pozdě. Jeden z upírů mu rozdrásal hrdlo. A Paul vykrvácel a očima obrácenýma v sloup zíral do prázdna. Jeho vrah a ještě jeden upír se dali na útěk, když uviděli, jak snadno si Lilith poradila s jejich soukmenovci.
Zbyl pouze jeden.
Ležel na Beth. A Beth se nehýbala.
Dokud Lilith s řevem upíra nechytila a nestrhla z jejího těla.
Nebránil se. Protože už nemohl. V jeho srdci vězela čepel neznámé dýky.
A kolem Bethiných rtů pohrával lehký, nesmělý úsměv.
Žila...

Uprchly z místa masakru.
Beth přijela k bytu Paula Kravetze svým vozem a stejným autem teď obě mladé ženy jely spolu zpět do reportérčina bytu.
Lilith vytáhla mrtvému upírovi dýku ze srdce a vzala ji s sebou.
"Kde jsi vzala tu zbraň?" zeptala se novinářky ještě během jejich jízdy nočním Sydney.
Beth zarytě hleděla před sebe. Lilith téměř tělesně cítila její vnitřní boj. Stále ještě nebyl jejich vztah v pořádku. Beth k ní stále ještě pociťovala... ano, co vlastně? Odpor? Nenávist?
"Ležela na komodě," odpověděla ta cizí žena. Vše mezi nimi bylo cizí. "Stačilo jen sáhnout. Byl to - reflex."
"Zachránil ti život. Těžko domyslet, co by s tebou bylo, kdyby tě kousl..."
Beth přikývla. Z jejího výrazu se dalo vycítit, že dokonce i tento rozhovor a Lilithina bezprostřední blízkost jsou pro ni takřka nesnesitelné.
Ale bojuje s tím, dodávala si Lilith naději. Alespoň to.
"Máš ještě tu mršinu?" zeptala se Beth.
"Toho tasmánského ďábla?"
Přikývla.
"Ano," řekla Lilith a poklepala si na kapsovitou vybouleninu na pravém boku. "Kdybych ho ztratila, bylo by to opravdu fatální."
"Myslíš, že mi s tím můžeš pomoci?"
"Momentálně nevím o žádném jiném stéblu, kterého bychom se mohli chytit."
Několik vteřin mlčela. A pak se bez jakéhokoli přechodu zeptala: "Kam jsi dala Codda? Jak mu je?"
"Je mrtev." Lilith jí stručně vysvětlila, co se stalo.
Beth se zase na chvíli odmlčela a pak se zeptala: "Našla jsi na Paddirigton Street nějakou novou stopu po Kalichu?"
"Ne," řekla Lilith.
"Opravdu ne?"
Užasle se zahleděla na Beth, která seděla za volantem podivně křečovitě. "Ne! Proč bych ti něco měla zamlčovat?" Lilith si rukou prohrábla svoji hustou hřívu. "Je možné, že tě ti upíři sledovali?"
Beth pokrčila rameny. "Vůbec o mně přece nic neví, ne? A jestli ano, tak jsem teď už tak jako tak mrtvá." Poslední větu řekla skoro bez jakéhokoli emocionálního zabarvení.
Lilith opět pocítila, jak strašně se novinářka změnila.
Zbytek cesty už proběhl takřka beze slova.
Další dva dny proběhly takřka beze slova.
Beth trpěla Lilith ve svém bytě - nic víc se od ní nedalo očekávat. Ani nejmeší gesto nějaké náklonnosti.
K této Beth by Lilith nikdy nedokázala pociťovat přátelství nebo náruživost. K této Beth ne.
A kdyby zklamal i ten Stalheim, kterého Lilith dosud neznala o nic víc, než jako tvář na obrazovce, nikdy by se to už nezměnilo. To byla představa, která jí naháněla strach.
Když se po skončení všech cestovních příprav na letišti loučily, neztratily ani jedna jediné slovo navíc.
Beth Lilith zamávala.
Vypadala šťastná.

Šťastná, že se Lilith konečně zbavila...

Konečně!

Beth se nejrychlejší cestou vrátila nazpět do svého bytu, zula si boty, lehla si do postele a zavřela oči.

Noční můra odcházela jen zvolna.

Teprve když se utekla ke vzpomínce na to, co ji před dvěma dny skutečně pohnulo k tomu, aby vyhledala Lilith, změnilo se její napětí v horečnou touhu.

Touhu po něm.

Vyhodila Seymora, protože on si to přál. Najednou stál za dveřmi namísto Lilith. Řekl jí, že s ní musí mluvit mezi čtyřma očima.

Poznala ho okamžitě. Podle jizvy na tváři. Podle charismatu legendy.

Kupodivu z něho neměla žádný strach. Ani na okamžik.

Trpělivě čekal, až vyhodí Seymora za dveře. Pak se vrátil. Beth si vzpomínala na každé slovo. Každé gesto. Každý... dotek.

"Slyšel jsem, že ji také nenávidíš," řekl. "Pověz mi, proč."

Ochotně mu všechno povyprávěla. Ani nevěděla, jestli ji k tomu nějak pohnul svými schopnostmi, které se mu připisovaly. A bylo jí to jedno. Byla jeho přítomností jako očarována. Visela mu rtech. Toužila po jeho komplimentech, kterými nešetřil. Po jeho pohledech, klouzajících po jejím těle.

"Takže ty a já stojíme na jedné straně. Chceš mi pomoci?"

"Co mám udělat?"

"Ukolébej ji do pocitu jistoty. Posiluj ji v jejím úsilí, aby ti pomohla. Zjisti pro mě, jestli se v Paddington Street nedozvěděla něco o tom, kde je Kalich..."

Potom jí dal dýku, kterou zabila toho upíra v bytě Paula Kravetze.

"K čemu potřebuji tu zbraň?" zeptala se. "Mám Lilith - zabít?"

"Ne. Chci jí toto místo znechutit co nejvíc. Mám jednu dobrou přítelkyni - nepatří k živým jako ty, přesto však - a ta se postará o to, aby byla pro Lilith v Sydney půda příliš horká. Aby brzy odjela do Evropy..."

Náhle držel v ruce krysu.

Beth milovala krysy.

On však zvířátku zakroutil krkem.

"Proč to děláš?"

Vysvětlil jí to. Byl tak chytrý.

Chvíli nato se objevila Henna. Landru punkerce naprosto jasně vysvětlil, co od ní očekává. Měla vyrozumět nového vůdce klanu, že náhodou viděla Lilith Edenovou jít do jistého bytu. Landru se sám před místním klanem nechtěl ukazovat.

Když pak Henna opět odešla, řekla Beth: "Lilith ty upíry zabije."

"Já vím."

"Ty sám jsi taky upír..."

"Uvažuji ve větších měřítcích."

"Ale i mne jsi vystavil smrtelnému nebezpečí..."

Dokázal ji však zbavit veškerého strachu. "Vezmi si tuto dýku. Důvěřuj mi!"

Nelitovala toho, co učinila.

Nyní očekávala, až se k ní vrátí a poskytne jí slíbenou odměnu za její dvoudenní utrpení...

Několik dní nato

Laponské "Peklo"

Až do této chvíle probíhala cesta bez mimořádných událostí. Z finských Helsinek odletěla Lilith leteckým taxíkem za polární kruh do země Samiů, do Ivala. Odtud dál se dalo jet už pouze najatým vozem, zvlášť uzpůsobeným na sníh. Lilith nechtěla ztrácet čas a tak se na místě rozhodla.

Od té doby byla na cestě spolu s Jarlem Sibeliem, rozeným Laponcem, jenž jí během celé té mnohahodinové drkotavé cesty - často po silnicích, které snad musely pocházet ještě z dob příchodu prvních lidí do těchto končin - chtěl ukázat co nejvíc z přírodních krás své vlasti.

Jarl Sibelius byl zábavný vypravěč - a taky ten typ, který pusu nezavře ani na minutu.

A právě když jí větrem ošlehaná ústa tohoto téměř šedesátiletého muže vysvětlovala, co je to půlnoční slunce (letní slunovrat byl teprve před několika dny), skočil náhle těsně před nimi z houští do silnice jelen s nádherným parožím.

A Sibelius, jeriž se zdál být ztělesněný klid, se mu nemohl vyhnout jinak než prudkým otočením volantu.

Udělal to bez ohledu na zdraví vlastní či svého zákazníka.

Život zvířete pro něho byl právě tak důležitý jako jeho vlastní.

A proto taky vrazili přímo do mohutné borovice. Lilith se stačila na náraz připravit, avšak Jarla Sibelia to vymrštilo ze sedadla a čelem narazil na přední sklo, které bylo zřejmě stejně tvrdé jako jeho lebka.

Motor stále ještě poškytával, když se řidič se sténáním překlopil zpátky do sedadla a otřepal se jako mokrý pudlík.

Bezpečnostní pásy v jeho džípu samozřejmě nebyly. Proto taky měl teď Laponec nepěknou, otevřenou ránu přímo nad kořenem nosu, zatímco jelen bez zranění přešel silnici a zmizel opět v houští.

Lilith se hned sklonila nad mužem, jehož obličej byl zalit krví. Mouchy, které na něho už předtím dorážely celou cestu, se vrhly na čerstvou krev v celých hejnech. A zatímco Jarl Sibelius bezbožně klel a přál si, aby už byla "ruská", období bez much, přemohla také Lilith její vlastní, děsivá chuť na krev.

V podstatě se nebylo čemu divit. Jen jednou, krátce po svém příletu do Helsinek, si našla oběť na letištních toaletách. Mladou ženu, kypící vitalitou, která se bezpodmínečně podřídila Lilithině hypnóze.

Nevyskytly se žádné problémy. Žádné dotíravé nutkání, které by Lilith navádělo, aby dárkyni té vzácné tekutiny zabila, jak se jí to přihodilo naposledy několikrát v Sydney.

O to větší temná touha po krvi se nyní v Lilith probudila. Laponcovy oči se rozšířily hrůzou, když k němu přiskočila ta krásná žena s hřívou černých vlasů a -

V posledním okamžiku se Lilith ovládla.

Vykřikla.

Vždyť nemá žízeň, nemá hlad!

"Co to dělá?"

Z úst se Jarlu Sibeliovy vydraly chrčivé zvuky. Ruku si křečovitě tiskl na hruď v místě, kde je srdce.

Zahlédl její upírskou podobu.

Tvář za půvabem, okouzlujícím každého muže.

Lilith ho okamžitě uvedla do hypnózy a přikázala mu, aby uvolnil svaly. Nebezpečí srdečního záchvatu pominulo.

Lilith mu dopřála pár minut k odpočinku a vyčištění rány, než společnými silami dostali džíp zpátky na silnici. Rozhodně jí při tom nijak nebyla na škodu její úžasná tělesná síla. S její pomocí a díky tomu, že auto mělo pohon na všechna čtyři kola, se jim podařilo zvládnout následky havárie poměrně rychle. Mohutný nárazník před chladičem ochránil auto před větším poškozením.

Když vyrazili na další cestu, Jarl Sibelius již dávno na Lilithinu "takřka netaktnost" nevzpomněl. Opět vesele plácal o historii, stolování a hospodářství své země. Naopak, ani za mák se nezajímal, co je cílem Lilithiny cesty. O to se postarala.

"Posvátný rybník," řekl po několika hodinách, když zastavili na návrší nad grandiózním jezerem, obklopeným kolem dokola lesy. "Pakasaivo, přezdívané taky ‚Laponské peklo'. Starodávné kultovní místo našeho lidu. Tam vzadu leží Muonio. Mezi vrcholky stromů je už vidět nějaké střechy domů..."

Lilith duchem nepřítomně přikývla.

Obrovské jezero pod nimi bylo tyrkysově zbarvené, jen u břehů o něco tmavší. Bylo vidět i řetěz f jeldů, táhnoucí se k jihu.

Její kontakt s Beth se přerušil. Po celou cestu byly veškeré její pokusy dovolat se jí marné.

Což Lilithiny obavy nikterak nezmenšilo.

Jak našli upíři Paulův byt?

Sledovali Beth, anebo Lilith?

Beth striktně odmítla doprovodit Lilith k doktoru Stalheimovi. A Lilith se vzdala jakékoli snahy o nátlak, protože nedokázala odhadnout, jaké by to mohlo mít při Bethině nynějším stavu následky.

Doktor Frans Stalheim...

Stále ještě nic netuší o svém "štěstí".

Nic neví o tom, že je Lilith na cestě k němu, aby mu předala "nultého pacienta"...

"Jeďme dál," řekla. "Chci být v Muoniú dřív, než se setmí."

Aby mohla být po setmění u Stalheima.

Jarl Sibelius jí však udělal čáru přes rozpočet. "To nepůjde..." Udělal pauzu a potměšile se ušklíbl: "Několik dalších týdnů tady totiž noc nebude. Nebo se alespoň nikdy nesetmí..."

Muonio byla mizerná díra v tomto "Pekle". To, že Laponci celou oblast označovali právě tímto názvem, mělo zřejmě nějaké důvody, sahající až do přítomnosti.

Jezero Pakasaivo a Muonio - jako oheň a voda.

Jezero vypadalo jako učiněný ráj. Městečko pak nebylo nic než slepenec několika ubohých baráčků a skladišť k uchovávání a sušení ryb, které se lovily v jezeře.

Lilith byla ráda, že alespoň lidé tu byli poměrně přívětiví. Neměla na sobě žádné provokativní šaty, nýbrž něco, co vypadalo jako pytli podobný kabát.

Prostota také byla víc než žádoucí v místě, kde jak se zdálo, byla móda neslušným slovem...

Jarl Sibelius ji vysadil před jakousi boudou, kterou nazval "nejlepším zdejším hotelem".

Určitě tu byl jediný.

Přesto se v něm ubytovala. Ona i Sibelius. To byla podmínka jejich dohody. Chtěla, aby jí zůstal nablízku, dokud nepromluví se Stalheimem a počkal, než pojedou dál. Za to mu na místě zaplatila první polovinu sjednané částky.

Potom ji pozval na originální samiské slavnostní jídlo, které se jmenuje poronkaeristys, což je zřejmě jakýsi sobí guláš. Zastyděla se, že bude muset pozvání odmítnout. Namísto toho ho požádala, aby jí pomohl zjistit přesně místo, kde by mohla najít Franse Stalheima.

Ještě téže světlé noci se vydala na obtížný pochod k odlehlé vědecké stanici muže, který jí měl pomoci znovu získat

Beth.

Frans Stalheim pracoval zrovna v jiném traktu, když se to stalo. Zaslechl křik umírajících zvířat otevřeným oknem až ve své kanceláři.

Jediným pohybem vyskočil a sáhl po pušce. Nebylo to poprvé, co nějaký zdivočelý pes prorazil oplocení a pak řádil mezi klecemi...

Klusem překonal krátkou vzdálenost, dělící ho od pokusných zvířat, odsouzených k smrti. Avšak Stalheim to ospravedlňoval přece jen něčím víc, než jen naplněním jiného zvířecího žaludku. Neprováděl své pokusy, aby zvířata trápil, nýbrž aby pomáhal lidem.

Nikde neviděl žádné poškození, žádné stopy po nějakém násilném vniknutí, ani když se přiblížil až ke kůlně. Nohou rozrazil dveře a vrazil dovnitř s napřaženou puškou.

Zahlédl jakýsi stín a vystřelil.

Jenom hrůza mu ohnula prst, nikoli chladná rozvaha.

Kulka prolétla ledovým stínem, a aniž by zpomalila sebemíň svoji rychlost, vyrvala do protější stěny díru, velkou jako pěst.

Podruhé už Stalheim nevystřelil.

Zjevení zmizelo.

Avšak zůstaly po něm mrtvé myši. Stalheim nevěřícně zíral na systematické rozložení jejich mršin.

Už při spatření toho stínu zapochyboval o svém zdravém rozumu - ovšem toto...

CHRAŇ SE PŘEDE MNOU
NEVĚŘ MI
JSEM

Mrtvé myši byly uspořádány do tvaru písmen.

"Před kým se mám chránit?" zamumlal Stalheim - než sebou znovu trhl a obrátil se.

Jakýsi hlas řekl: "Vy jste Frans Stalheim? Musíte mi pomoci!"

"Kdo jste?"

Dlouhovlasý muž zvedl hlaveň pušky, vzápětí ji však nechal opět klesnout.

"Kdo jste?" opakoval zajíkavě.

Něco ho docela vyvedlo z rovnováhy. Lilith viděla, jak se mu na čele třpytí kapičky potu - dost pozoruhodné vzhledem ke zdejší teplotě vzduchu.

"Přijela jsem ze Sydney. Poslali mě, abych vám přivezla zvíře, které tam rozpoutalo tu epidemii. Bohužel se ho podařilo najít, až když jste byl pryč..."

Zpočátku jí to připadalo, jako by ji vůbec nevnímal. Neuvědomělým gestem jako by se snažil tělem něco skrýt. Lilith přece jen vrhla tím směrem pohled - a uviděla mrtvé myši.

Mršiny, tvořící slova.

Jako v sydneyské kanalizaci...!

"Jak - k tomu došlo?" zeptala se drsně a ukázala za něho. "To jste... to jste udělal vy?"

"Já?" Zasmál se, jako by se chtěl zbavit nějakého tlaku. "Za koho mě máte?"

Mlčela.

Řekl: "Nevím, kdo to byl. Viděl jsem jenom nějaký - stín..."

Lilith mrazilo stále víc a víc. A pak i ona musela poznat, že její zdejší mise bude mnohem obtížnější, než si myslela.

Frans Stalheim nemluvil pod vlivem její hypnózy!

"Chraň se přede mnou. Nevěř mi. Jsem..." přečetla.

"Nechtě toho!" Stalheim bojoval se svými nervy. Zabouchl za sebou dveře a ukázal Lilith, aby ho následovala do jeho kanceláře. "Ještě jednou: kdo jste? Co to má být za přepad?"

"Přepad?"

Udělal netrpělivý pohyb.

Lilith před ním položila tasmánského ďábla na stůl.

Ustoupil zpátky. "To vám úplně přeskočilo? Kdyby to bylo opravdu tak, jak tvrdíte... Zatraceně, ta potvora může být vysoce infekční!"

"Já jsem imunní," tvrdila Lilith. "Patřím k těm, kteří tu nemoc už měli..."

"Skvělé - ale já ještě ne!?" Stalheim ukázal na igelitový sáček. "Zabalte to! Rychle!"

Poslechla.

"A teď si vydezinfikujte ruce, celé tělo, šaty taky...!" A zatímco mluvil, už si uvazoval před ústa ochrannou roušku a stříkal na stůl pronikavě páchnoucí tekutinu.

"To se mám svléknout? Tady před vámi?"

"Nebudu se dívat!"

Lilith pak přihlížela, jak dezinfikuje její šaty, ji, sebe sama a celou kancelář. Přitom se snažil utajit žádostivé pohledy, které vrhal na její tělo.

Lilith si toho však všimla. A teď ještě jednou od začátku," začal po celé té proceduře. "Kdo vás poslal? Ministerstvo zdravotnictví? Můžete se legitimovat?"

"Mohu. Ale svoje papíry mám ve městě. V Muonio." "Doneste je!" "Vy mi nevěříte?" "Věřím jen sám sobě!" "A jak se s tím žije?" "Dá se to přežít." "Tak dobrá, donesu své dokumenty. Ale odpovězte mi teď na jednu otázku: můžete pomocí této zdechliny udělat sérum proti emocionálním změnám obětí moru?"

"Vy určitě nejste z ministerstva zdravotnictví!" řekl Stalheim. "Proč ne?"

"Ptáte se jako naprostý laik! Neprozradím vám žádné tajemství, když vám řeknu, že od svého návratu se snažím najít v krvi uzdravených nějakou stopu po původci. Ale to všechno je věc, která zabere celé týdny, ba dokonce měsíce. Vytvořit účinné sérum bude trvat ještě podstatně delší dobu - pokud se to vůbec podaří. Tady máme co do činění s něčím docela novým. S něčím, co přesahuje do oblasti neurologie. Fyzické příznaky moru zmizely, aniž by někdo dokázal říci proč. Duševní choroby jsou však pro mě zemí neznámou..."

"Taky není vaším úkolem hrát si na psychiatra. Ty změny psychiky mají přece materiální základ! Najděte ho! Musí být v krvi tohoto zvířete - pravděpodobně tisíckrát mocnější než v krvi lidí, kteří teď pozdními následky..."

Vtom byla přerušena zazvoněním telefonu. Doktor Stalheim zvedl sluchátko. Vzápětí ho předal Lilith "Pro vás!"

"Pro mě...?"

Přikývl. "Vy sama musíte nejlépe vědět, komu jste řekla, kde budete k zastižení..."

Nad tím však Lilith rozmýšlela marně. Napadl ji jedině Jarl Sibelius, který možná volá z jejich hotelu.

Ale nebyl to Laponec.

Byl to...

"Konečně jsem tě našel!" řekl hlas v telefonu. "Už jsem byl skoro zoufalý. Musíš mi pomoci! Já... nevím, co se se mnou stalo. Když jsem se předevčírem probral, nebyl jsem už v Indii. A ty jsi byla pryč. Proč jsi mě opustila?"

Lilith měla pocit, jako by se na ni hroutily stěny. Zapotácela se tak, že ji Stalheim spontánně chytil za ramena.

"Co je?" zeptal se, aniž by ho však slyšela.

Lilith slyšela jen hlas ze sluchátka. Hlas, který neustával. Hlas mrtvého.

"Jsem v Mauritánii, ale nevím, jak jsem se sem dostal. V Bir el Khzaimu, v hotelu Keur Massada... Prosím, přijeď sem a pomoz mi... Rychle...!"

"Duncane?" vydechla Lilith ochraptěle. V hrdle měla sucho jako v pouštních pískách. "Duncane? Ale ty... Ne, to není možné...!?"

Spojení se přerušilo.

Lilith zůstala stát, jako by do ní udeřil hrom.

Sydney

Seymor nepolevoval.

Ať už stála kdekoli, nebo šla kamkoli, každou příležitost využil, aby jí znovu připomněl to nečekaně ukončené muchlování. Její náhle opět odmítavý postoj nedokázal nebo zřejmě nechtěl akceptovat.

Ani Beth sama to vlastně nedokázala a nechtěla.

Ale musela.

Vlastně měla Seymora pořád ještě ráda, ale od svého setkání s Landruem nedokázala myslet na nic jiného, než na jeho přízeň.

Kterou chtěla získat.

Které se chtěla ukázat býti hodná...

K čertu, proč se ještě nevrátil?

Pracovala ještě nesoustředěněji než v době wondjinovske krize. Moe Marxx to ještě trpěl. Zatím.

Moe je fajn chlap.

Nechtěla přepínat jeho trpělivost. Nechtěla,ale...

Přihodilo se to jaksi samo od sebe, že měla jednou několik dní po Lilithině odletu a Landruově zmizení cestu po Paddington Street.

Číslo domu 333.

Číslo Satanovo, pomyslela si cynicky. Polovina čísla Ďáblova...

Pak ji však sarkasmus přešel.

Když zahlédla tabuli, která visela nepřehlédnutelně na na zdi obepínající pozemek.

Nejprve tomu nechtěla věřit.

Ale ta tabule stála peníze. Byla obrovská. Každému chodci a každému projíždějícímu musela padnout do oka.

Stálo na ní:

Zde se staví dvanáctipatrový obytný a obchodní dům.

Zájemci, hlaste se u:

Salem Enterprises, tel. 235 1666

Muonio, Laponsko

Duncan Luther je mrtev!

Zemřel ve spárech indických upírů. Zlomili mu vaz. Srdce mu přestalo bít.
BYL! PŘECE! MRTEV!
A teď s ní mluvil.
Po telefonu.
Udělali z něho kreaturu! byla Lilithina první myšlenka.
To bylo jediné vysvětlení! Násilím se zmocnili jeho mrtvoly a dodatečně ji infikovali upířím nákazou...
Jde to?
Každopádně to bylo možné vysvětlení. Jediné, které ji napadlo. Neboť to byl skutečně Duncanův hlas. Žádná imitace!
Prosil ji o pomoc.
Lilith se zatočila hlava. Byla jako omámená.
"Co je?" zeptal se Stalheim. "Špatné zprávy?"
Špatné zprávy?
Byla by to nejlepší zpráva tohoto roku, kdyby se jí dalo věřit. Ale je to past. Určitě je to past!
Anebo se zmýlila. Tenkrát v hotelu TADŽ MAHAL se všechno sběhlo tak rychle. Ona a Himachal Pradesh museli utéct. Nejen před upíry - také před policií, kterou upíři měli pod palcem...
Je možné, aby Duncan opět ožil?
Ne! To by se pak musel ozvat už z některé indické kliniky, a ne z nějaké díry v Africe. A jak ji vlastně dokázal zastihnout právě tady? Bylo nemožné, aby věděl, kde se zrovna v tuto chvíli nachází. Kromě Beth nikdo neví, kam odcestovala...
No, možná že volal Beth MacKinsayové a ta mu řekla Stalheimovu adresu...
Lilith zapudila všechny ty dotírající myšlenky. Najednou věděla, že musí jít za Duncanovým voláním - i kdyby z něho udělali služebnou kreaturu.
Právě proto!
Takový osud je horší než smrt!
Současně se ale sama sebe musela ptát, jestli by ho dokázala vysvobodit z jeho stínového bytí...
"Všechno je vpořádku," obrátila se na Stalheima, ačkoli vůbec nic v pořádku nebylo. "Jestli mi pomůžete, pomůžete mnoha lidem, kteří teď někde sedí a nedovedou si porozumět s těmi, kdo je mají rádi. Nežebrám, protože toto je vaše zatracená povinnost."
"Moje povinnost?"
Přikývla.
Pak ho opustila.
Ne však, aby mu donesla nějaké doklady.
Druhý den brzy ráno ji Jarl Sibelius dovezl zpátky do Ivala, na tamější letiště. Frans Stalheim si vyžádal čas. Měl ho mít.
Dokud se ona nevrátí z Mauritánie!
Na dvě věci však nedokázala zapomenout: na Duncanův telefonát a na varování mrtvých myší: CHRAŇ SE PŘEDE MNOU. NEVĚŘ MI.
Obojí, pocítila náhle, patřilo nějak k sobě...

Dvě věci, mezi kterými nebyla žádná podobnost, nemohl Stalheim vypudit z hlavy: tu neznámou krásku a toho tasmánského ďábla.
Už ráno po zmizení té ženy se snažil získat o ní telefonicky nějaké informace.
Marně.
Nevěřil příliš na zázraky, ale jakmile o něco později prozkoumal první vzorky krve a tkání té mršiny, narazil hned napoprvé na takovou koncentraci neznámého, viru podobného útvaru, až mu to skoro vyrazilo dech.
Do jaké míry může být tento původce ještě teď nebezpečný, to se nedalo říci. Stalheim jen doufal, že tento neznámý mor nebyl zatažen z Austrálie do Evropy. Pak všechno mohlo vypuknout nanovo.
Tato obava se však ukázala zbytečnou, když - nyní už věděl, co má hledat - téhož původce našel také v krvi uzdravených, jen v mnohem menší procentuální koncentraci.
Šlo o absolutně identickou "strukturu".
Obě však takřka současně ztratily svoje morové příznaky.
Proč, to zůstávalo záhadou stejně jako předtím.
Přesto byl Frans Stalheim přesvědčen, že s tímto základem dokáže dospět k úspěchu rychleji, než jak to černě vylíčil té neznámé.
Ta bude vyvalovat oči, až přijede.
Pokud ještě přijede.
Příštího dne dostal Stalheim milou návštěvu jakéhosi kolegy. Jakýsi doktor Landers z WHO, Světové zdravotnické organizace.
Podle jména tohoto seriózně vystupujícího muže neznal. Avšak prokázal se skvělými referencemi a Stalheim, který jindy vlastně vždy pracoval sám, byl velice potěšen, že mu byl v tomto zvláštním případě nabídnut jako spolupracovník takovýto kompetentní vědec.

Doktor Landers měl charisma a navzdory svému přívětivému vystupování to byl muž, ke kterému bylo třeba pociťovat respekt. Stalheim se tomu podřídil s lehkým mrazením, které si sám nedokázal vysvětlit. Snad to bylo způsobeno Landersovým pohledem, který byl pronikavý skrz naskrz. Nebo snad i tou na prst dlouhou jizvou ve tvaru kříže, která se mu vyjímala pod levým okem...

KONEC

Příští svazek 018

Meč elfů

Lilith bezhlavě vyráží na další cestu. Stále ještě nedokáže uvěřit tomu, kdo se jí nečekaně ohlásil v telefonu. A přece ještě nějakou chvíli bude trvat, než si ověří své pochyby. Neboť letadlo, kterým cestuje, se krátce po startu zřítí. Nikoli náhodou - na jeho palubě se totiž zdržují bytosti, náležící do světa severských ság: trollové.
Hledají klenot, který jim byl uloupen. Kdo se jim postaví do cesty, zemře. A naprosto nerozlišují mezi člověkem a upírem...
??

??

??

??